

PORGazeen 81

EDITORIAL

Drazí čtenáři, drahé čtenářky,

když jsem v minulém roce na dni otevřených dveří jedné rodině popisovala, co to vlastně PORGazeen je, ukázalo se, že není tak snadné úplnému neznalci podat stručné, ale srozumitelné vysvětlení. Postupně jsem se však dopracovala k větě, která se mnou zůstala až doteď. „Je to časopis od studentů, pro studenty.“ A přesně to by podle mého názoru měl PORGazeen být. Bylo to v mém podvědomí předtím, když mi Klára nabízela místo šéfredaktorky, a myslím na to teď, když tyto řádky píšu a šéfredaktorkou jsem. Je jednoduchá a krátká, ale zároveň v sobě nese vše, co Vám chci sdělit. Je to časopis pro Vás, od studentů, ke kterým jsem vždy vzhlížela, když pro mě ještě tato situace byla nepředstavitelná. Stále k nim vzhlížím a chovám nesmírnou úctu a obdiv ke Kláře a všem předěšlým šéfredaktorům. Jsem ráda, že i já mohu společně s ostatními vytvářet stránky, které držíte v ruce, a přála bych si jít ve šlépějích svých předchůdců.

Ale stejně jako studenti, i PORGazeen se mění. Měla bych nejspíše použít slovo „vyvíjí“, jelikož změna může mít pro některé i negativní konotaci, a to opravdu není mým záměrem. I já jsem mohla být svědkem střípku tohoto vývoje, při kterém každý šéfredaktor vdechoval stránkám trochu jiný život. Život, který tak vznikl, byl vždy pestrý a nesl si v sobě části lidí, kteří ho vytvářeli. Chtěla bych, aby i pod mým vedením byl alespoň z poloviny tak živý a pestrý, jako byl doteď. Neočekávejte tedy změnu drastickou, ale nebud'te ani smutni či pohoršeni, pokud nějaký vývoj nastane. A já Vám za to na oplátku mohu slíbit, že se budu snažit, aby tento časopis i nadále vzkvétal a aby Duch PORGu mohl aspoň částečně přežívat skrze tyto stránky.

A mně už nezbývá nic jiného než Vám popřát šťastné Vánoce a doufat, že se následující stránky od studentů pro Vás, milí čtenáři a studenti, budou dobře číst!

Vaše Julie

STALO SE

V primě řadí kapybary * na PORGu vítáme nejen nové učitele, ale i studenty * J. D. E. označen za argentinského playboye, počkejme si pár let ;) * S. L. + L. T. * instagramová skupina NNN výrazně řídne koncem listopadu * Š. Š. po dlouhé době single! * E. B. taky* terciánky to zkouší na M. D. * oktáva má skvělý tablo, tentokrát bez cenzury, přijďte na ples! * PEX byl úspěšný, viz alkoweb * P. S. balí J. K. * v Polákových už se nikdo nevyzná * J. C. + Š. L. * prima se stále seznamuje, někteří už ale nachází své love interests * Je vůbec někdo, kdo chtěl vidět Il Boemo? * J. O. se zamilovala do F. S. * sus párty na ŠvP měla ohlas, diskotéka už tolik ne :(* prima + kvarta * v existenci projektového týdne se už ani nedoufá * V. D. V. + E. V. * hrátky mezi septimou a oktávou rozsekla A.V., když zakázala septimě třídní výlet * písek na zahradě? * V. P. se přiznává – má sklony ke starším * M. K. změnil hairstyle, sluší mu to! * V. K. jede po G. Ch. a J. D. E. * M. Š. a P. D. konečně spolu! * A. K. a R. Z. :o * J. B. báječný nový třídní kvarty * S. S. tančí s K. M. *stálce: V. Š. + L. D. * O. Č. + B. H. (mimo) *

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

„Stejně se vás nikdo nebude ptát,
co jste dělali na gymplu.“

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

MA

moře žádosti
o prchlivou
nedotknutelnou bublinu,
praskající pěnu,

tebe, očekávaná Aphros,
zrozena z roztoku mého žalu.
sebevražedná vlna se řítí
a tříští tě o pláž nedopalků,
tvého milence.

skleněná tvář
praskajícího měsíce
se topí
s mým Sluncem.

Soňa Planá

O normální lásce

Co je normální láska?

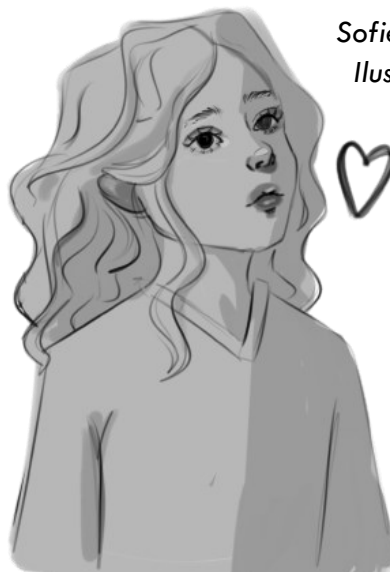
Když jsem byla na projektu časopisu o ŠvP, dostali jsme instrukce psát „o lásce, něco milého a normálního“. Mnozí z vás nepochybně četli loňské vydání časopisu, kde jste mohli narazit na fotoromán o Romeovi a Julii v době genderové, v němž figuroval gay pár. Letošní redakce už prý ale neměla vymýšlet nic tak „kontroverzního“ a raději bychom měli psát o „normální lásce“. Jenže co to znamená?

Co je láska? Múza, mýtus či nůž, který v sobě obracíme? Už v antice se filosofové scházeli nad sklenicemi vína, aby o této otázce hovořili oslavující boha lásky, který je lidem „příčinou největšího štěstí“. Na lásce je mnoho krásného, mnoho bolestivého, mnoho nepochopitelného – ale co na ní může být kontroverzního?

Patrně to, když je ta láska mezi osobami stejného pohlaví. Nebo snad když o ní někdo píše? Reprezentace je přitom tak důležitá. Ono na té lásce totiž nic nenormálního není a každý z nás má tu moc rozhodnout se, jestli podpoří ty, kteří to potřebují, nebo v nich utvrdí pocit, že je s nimi něco špatné, ačkoli není. Možná vám připadá, že to tak hluboké není, ale vězte, že pro někoho může pár milých slov znamenat celý svět. A stejnou sílu může mít i jedno slovo křivé, jeden nevhodný vtip, jeden profesor zakazující svým studentům psát o lásce v jiné formě než v té, která odpovídá jeho představám. Jistě, jsou to jen nevinné poznámky, ale právě u nich

začíná normalizace násilí a nenávisti, se kterými se v nějaké míře setkávají LGBTQ+ lidé po celém světě každý den. Může jít o nepříjemné pohledy, ale také o život ohrožující situace.

Nevolíme mezi normálním a kontroverzním, vybíráme si mezi láskou a nenávistí. Přirozené je nám jedno i druhé, ale ta správná volba může měnit životy. Proč ji neudělat, když nám nic nevezme a druhým tolik dá? Nikdo se nesnaží zakázat manželství heterosexuálních párů, práva homosexuálů nepovedou k toleranci pedofilie, vztah jakýchkoli dvou lidí neovlivní život nikomu jinému než jim a jeden duhový fotoromán nerozvrátí celou naši společnost. Vše, co lidé chtějí, je milovat a být milováni. A to je normální.

Sofie Slezáková (septima)

Ilustrace: Julie Maříková
(kvarta)

Akvárium

*Jen tiché čekání bez možnosti vzpoury,
celý svět zavřený v skleněné kouli.
Dejte mi svobodu, dejte mi lásku,
můj život visí jen na tenkém vlásku.*

Ema Tillová (kvinta)

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

„Skamaradte si Huňkovou,
bude se to hodit.“

„Alles hat ein Ende,
nur die Wurst hat zwei.“

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

Take Me To Church,

aneb jiné století, stejné dějiny

Take me to church

*I'll worship like a dog at the shrine of your lies
I'll tell you my sins so you can sharpen your knife*

*Offer me my deathless death
Good God, let me give you my life*

Take Me To Church od zpěváka Hozier mají lidé spojenou hlavně s LGBTQ+ komunitou. Je to jakási hymna, symbolizuje sílu stát proti všem negativním názorům světa na queer komunitu. Hozier ji popsal jako „oslavu sexuality“ a dodával, že někteří lidé byli silně pobouřeni nad zjištěním, že píseň opravdu není náboženského rázu. Je to ta písnička, kterou stojí za to zpívat z plných plic, která vás dokáže utěšit, když se celý svět jeví jako nepřítel.

S tímto vším v podvědomí otevírám jednoho dne Instagram a „scrolluji“ dolů. Vcelku rychle se dostávám k příspěvku od účtu from___iran, který jsem začala sledovat před několika týdny, po začátku protestů v Íránu, 16. září. Protesty proti vládnímu režimu, jehož „mravnostní policie“ zatýká a zabíjí ženy a dívky pouze proto, že odmítají nosit

povinný hidžáb. Symbol úcty k bohu Alláhovi v islámském náboženství se tak stává dalším symbolem oprese, kterou íránská vláda na svých obyvatelech prosazuje. Protesty začaly jen několik hodin po úmrtí 22leté Mahsy Amini, zavražděné íránskou policií, ovšem za několik týdnů svého trvání si vysloužily minimálně 304 mrtvých.

Právě fotkou Mahsy Amini začíná i onen příspěvek, který se mi objeví na Instagramu. Soubor čtyř obětí protestů. Prstem zprava doleva přejedu po obrazovce a ukáže se krátké video mladé Mahsy. Podívám se na něj a posouvám se příspěvkem dál. Asi nic mě nepřipraví na fotku dívky s krátkými tmavými vlasy, pod níž je černými písmeny napsáno: Sarina Esmailzadeh, 16 let. Nikdy nezemřeš, z tvého jména se stane symbol. Symbol? V očích se mi najednou objeví slzy. Jaký symbol? Už trochu s rozmazaným viděním posouvám na další část příspěvku. Tam se ukáže video zpívající Sariny. Jede v autě se svou rodinou a rozhodne se natočit se, jak z plných plic zpívá Take Me To Church.

„Take me to church

*I'll worship like a dog at the shrine of your lies
I'll tell you my sins so you can sharpen your knife*

*Offer me my deathless death
Good God, let me give you my life“*

V pozadí se zobrazuje otrávená, ale usmívající se mladší sestra. Sarina zpívá se vším co v sobě má, se vši radostí i smutkem. A já už nemůžu zastavit příliv slz. Brečím nad zdánlivou pitomostí toho videa, které pro mě teď znamená tak moc. Prostě se rozhodla z legrace natočit se, jak zpívá písničku, která je pro ni důležitá. Která je důležitá pro tolik lidí. Brečím nad tou otrávenou, usmívající se mladší sestrou. Brečím nad všemi těmi příspěvky a zprávami. Woman, life, freedom (Žena, život, svoboda). Opravdu toho ženy v Íránu chtějí tak moc?

Poté, co se mi video zpívající Sariny přehraje nejméně pětkrát, konečně se posunu dál. Opět další mladá dívka, pravděpodobně další z několika

desítek. Nika Shakarami, 16 let. Video ukazuje Nika se svými kamarády, kteří ji z legrace nutí zazpívat něco do mikrofону. Všichni se smějí a jenom se tak spolu baví.

Posouvala jsem se tím příspěvkem dál a pak zpátky a znovu a znovu. Několikrát. Samozřejmě jsem si byla vědoma protestů v Íránu, videa a fotky pouze přiblížily oběti. V dalších týdnech se na onom účtu objevilo ještě spoustu takovýchto fotek. A pravděpodobně se jich tam ještě spoustu objeví. Stejný font, stejné poselství: Nikdy nezemřeš, z tvého jména se stane symbol. Můžeme jen doufat, že všechny ty symboly pomohou při cestě za lepší zemí, lepším světem.

Vracím se ke svým myšlenkám o emancipaci žen v Evropě. Kdybych žila v devatenáctém století, bojovala bych za svá práva? Stala bych se sufražetkou? Tyto otázky jsou samozřejmě nesmyslné, protože nikdo si nedokážeme představit, jak by se nám žilo v devatenáctém století. Ale možná není od věci zasadit si je do dnešního kontextu. Století se sice mění, ale dějiny se opakují, a to, co se dnes děje v Íránu, je toho jen malou ukázkou.

Anežka Julia Peimer (kvinta)
Ilustrace: Lucie Slámová (septima)

Satira

Královec náš

V letošním roce v září
vznikla ta idea,
že se nám vskutku podaří
dobýt Královec raz dva.

Stvořili jsme flotilu
tam kdesi u Baltu.
Ukázali jsme svou sílu
křikem „na Královec jdu!“.

Pro Rusko to je problém,
určitě se pomstí,
za to, že jeho emblém
kdosi u Baltu nahradí.

Pro zachování klidu
je třeba řešení.
Rozhodne vůle lidu
a přijde potěšení.

Dopadlo to velmi jasně,
pročpak se vůbec ptáš?
Vše černé na bílém, krásně,
ach, Královec už je náš.

Armáda i ministři
se už vyjádřili,
že detektivní mistři
světlo kdesi spatřili.

U toho světla temně
v bunkru dědek sedí.
Na mapičku své země
vyděšeně hledí.

Iskandery na Prahu!
Zbude z ní jen smetí.
Ty jsou už ovšem v tahu,
na východ svižně letí.

Daniel Mitrofanov (oktáva)

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

„Kdo neumí abecedu,
podobá se idiotu.“

„Pokud nešnupeš, školu
neprojdeš.“

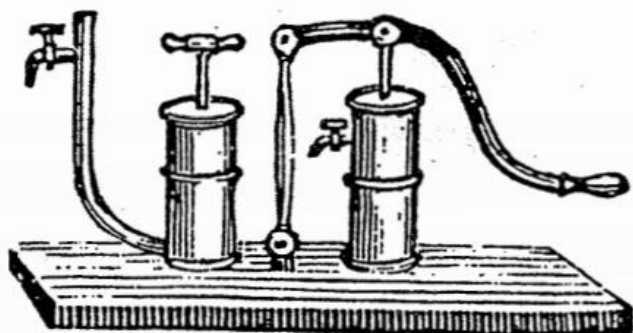
„Co drbna nevidí,
srdíčko nebolí.“

„Jak řekl moudrý muž
Yzomandias,
když nevěříš na čas,
nemůže ti utéct.“

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

Úplné ticho,
jen v pozadí hodiny bijí.
Mám pocit, že umřu
v galerii.

Ema Tillová (kvinta)

Přístroj na výrobu Porgazínu.
(z redakčního archívu)

Tady a teď

Pozoruji kapky dopadající na střešní okno. Jedna, druhá, třetí... padají z nebe a jejich poněkud krátká cesta končí roztrpštěním se na tisíce jiných kapek o povrch. Představuji si, jaké by to bylo být kapkou – letět a letět, když vtom nastane nečekaný konec. Vstanu.

Pomalů se došourám do kuchyně a připravím si jídlo. Snídaně nebo oběd, to je jedno. Brunch. Pomalu dostávám jednotlivá sousta do úst. Vnímám chuť a teplo jídla, které jsem před chvílí ohřála. Když nad tím tak dlouho přemýšlím, uvědomím si, že u stolu sedím už dvacet minut a nestíhám.

Hodím na sebe tmavý svetr, tmavý kabát, šálu a čepici. Venku je zima a já ukládám své zkrchlé ruce do kapes, kde je alespoň trochu tepleji. Ve sluchátkách mi hraje pomalý soundtrack z jednoho seriálu. Ideální výběr pro toto pošmourné počasí.

Stojím v davu na nádraží. Lidé kolem mě jsou očividně nedomčaví a neustále se pohybují. Přeslapují. Chodí tam a zpět. Mně samotné je zima, ale nezmůžu se na pohyb navíc. Stojím a vydechuji obláčky páry. V dále zablikají světla a vlak se vynoří z mlhy.

Ve vlaku je ticho a klid. Mám to ráda, protože vnímání několika hlasitých zvuků by můj nervový systém nezvládl. Dívám se, jak projíždíme kolem stromů s holými větvemi. Ještě před pár týdny bylo všechno barevné a teď se na nás snesla ustavičná šed'. Ani sníh nenapadl. Starší paní pár sedadel ode mě si čte knihu. Kousek dál sedí maminka s dětmi a vysvětluje jim, jak se zachovat, až přijde průvodčí. Pousměju se. Být dítětem je tak bezstarostné.

Vymotám se z vlaku a rušnými pražskými ulicemi si to razím do kavárny. S přáteli do ní chodíme často, nachází se v jednom studentském kampusu v ulici Hybernská. Je to takové naše tajné místo, i když samotný podnik tak tajný není.

Vstoupím do kavárny a zalije mě teplo. Dveře se za mnou s prasknutím zavřou, ale nevypadá to, že by to někoho vyrušilo. Prostupuji mezi stoly a sofami, až spatřím svoji kamarádku, jak na mě mává. Sešlo se nás pět. Sundávám si kabát a s úsměvem se připojuji do konverzace. V našem úz-

kém kruhu to hýří smíchem a radostí. Pocit tepla mě zachvátí podruhé, ale tentokrát jiný.

Uvědomím si, jak jsem vděčná, že můžu trávit část svého dne v kavárně popíjením kávy a nasloucháním svým přátelům. Je to pro mě zpestření dne. Moje dny se táhnou buď moc pomalu, nebo moc ve spěchu. Tady jako by se čas zastavil a já si mohla na chvíli vydechnout. V hloubi mysli vím, že až se vrátím, tak mi moje dny budou připadat jednotvárné. Myšlenku ale zahodím, usrкну kávy a usměju se. Jsem tady a teď.

Berta Bašta (kvinta)

Ilustrace: Barbora Valeriánová (kvinta)

Popelnice

Nad nimi seděl motýl,
zmrzlý, jako by ho někdo polil.

Kam ho vytrídíš?
Do plastu, papíru, to nevíš?

Motýli mají zvláštní popelnici,
jako lidi přeci.

(u_u)

Sexuální pozitivita

aneb Jak předejít pozitivním testům

Většině mojí třídy bude letos sedmnáct nebo osmnáct let, což je dle posledních průzkumů průměrný věk, kdy Češi poprvé souloží. Zda však moji spolužáci už měli první sex – nebo je brzy čeká – je irelevantní. Všichni bez rozdílu potřebujeme mít přehled o aktivitě, které se účastní téměř každý. Již v kvartě, kdy se většinou sexuální výchova koná, spousta spolužáků obhajovala, proč nám škola žádou neposkytla. Tehdy ještě dvěma či třem lidem bylo teprve čtrnáct, takže nemohli legálně souložit. Podobné uvažování je ale velmi nebezpečné. Lidé totiž mají sex i před patnáctým rokem života. Zda je to vždy správné, toť jistě otázka. Každopádně, taková je realita, kterou nemá smysl popírat. Je lepší, aby čtrnáctileté děti měly bezpečný sex, než aby riskovaly pohlavní nemoci či otěhotnění. Nejzákladnější povědomí o sexu samozřejmě máme, ale už jsem o přestávce slyšela, že orální sex není sex a

nelze při něm chytit pohlavní chorobu. Situace je (nejen) v Česku o to horší, že neustále roste sledovanost porna, lidé mají problém pochopit základní princip konsentu a sexuologii stále udává tón již zesnulý misogyn Radim Uzel.

Nechci zde nijak napadat vedení školy. Zařizování jistě zkomplikoval koronavirus a jiné problémy. Paní profesorka Janichová nám obtížnou situaci vysvětlila a doporučila nám vynikající pořad České televize Na záchodcích od tvůrkyň oceňovaného podcastu Vyhonit d'ábla. Přesto je podle mě důležité mít možnost osobního setkání a prostor na otázky. Jakkoliv byly možná některé z besed nedokonale, měly by se nadále konat. V sekundě jsme si všichni prošli dvouhodinovou přednáškou o porodu. Mohlo by se nám tedy konečně dostat vzdělání o tom, co těhotenství často předchází.

Ana Rudić (sexta)

Aktualita ve verších

PORG ICT

Jel jsem takhle jednou metrem
pod tím naším pražským centrem.

Když tu na mě zasvítí
reklama „PORG ICT“.

Šálí mě snad moje oči?
Ne, ne, vidím dobře, hoši.
PORG bude mít novou školu,
plakátů má víc než SPOLU.

Všude v metru to teď visí,
kampaň za desítky tisíc.
Ani Karel Janeček
nemá tolik foteček.

Od září příštího roku
PORG ICT tě vezme, hochu.
Máš to kousek, je to v Krči.
Že rodiče zatím mlčí?

Tak jim řekni, že tam musíš,
s počítačem se naučíš.
Bude tě to bavit velmi,
nemusíš si šprtát šelmy.

Tento rok jsi deváťákem,
šikovným byls vždycky žákem.
Tak jen napiš přijímačky,
těš se na spolužačky.

Čtyřletý je gympl nový.
Budoucí aťťáky loví.
Kampaň nemohla být větší.
Všichni už se na něj těší.

PORG se zase rozrůstá,
společností prorůstá.
Dnes ICT, zítra Brno,
PORGů bude všude plno.

Antonín Drlík (kvinta)

PORG zatím fakt slay

V září 2022 k nám do septimy nastoupila Anička Švejnohová. Přes počáteční obavy si PORG rychle oblíbila, stejně jako my ji.

Co tě přivedlo na PORG a kam jsi chodila do školy předtím?

Na PORG mě osobně přivedlo mamky doporučení, která sem také chodila. Celkově se mi škola moc líbila, ale věděla jsem, že to nebude nic lehkého. Předtím jsem rok studovala v Irsku v King's Hospital School a od primy jsem byla taky studentem gymnázia Nymburk.

Proč ses rozhodla přejít na novou školu?

Po roce v Irsku jsem měla chuť zkusit nové věci, takže když se uvolnilo místo, zkusila jsem přijímačky. Bylo to takové víceméně spontánní rozhodnutí, předtím jsem o odchodu z Nymburku moc nepřemýšlela.

Jaké bylo nastoupit z Irska rovnou na novou školu místo návratu do Nymburku?

Rozhodně jsem měla velké obavy a s Nymburkem jsem dlouho počítala, celkově jsem se těšila na svůj zajetý kolektiv, ale pak jsem se dozvěděla, že jsem se dostala na PORG, a upřímně jsem hrozně ráda, že jsem tu příležitost dostala.

My jsme moc rádi, že jsi tady. Čím se PORG od tvých předchozích škol liší?

První, co mě zarazilo, bylo, že se studentům vyká. Taky třeba kuchyňka nebo gauč ve třídách. S tím byste se v Nymburku nesetkali.

A co změna kolektivu? Jak zvládáš zapadání do nové třídy?

Upřímně jsem měla fakt velký strach. Měla jsem obavy, jestli zapadnu a tak. Určitě to pro mě není jednoduchý, takhle se přidávat do už uceleného kolektivu, což by asi nebylo pro nikoho, ale zatím se mi ve třídě moc líbí a poznala jsem spoustu úžasných lidí.

Co bys poradila někomu, kdo nastupuje do nového kolektivu a cítí asi stejný strach jako ty?

Určitě to moc neoverthinkovat, nemá to cenu, stejně to přijde a vy se budete muset nějak začlenit. Hlavní je se nedistancovat, i když by k tomu měl člověk sklony. A určitě se najde někdo, kdo vám sedne.

Přišla jsi k nám jako hezká nová holka, kluci po tobě určitě letí tady i v Irsku a Nymburku. Prozradila bys nám svoji oblíbenou balicí hlášku?

„Není ti zima? Nechceš si půjčit můj šátek, nebo třeba ruku?“

Dobrý vědět. Pojd' nám říct něco o sobě.

Jakými třemi slovy by ses popsala?

Overthinker, přátelská a rozhodně sarkastická.

Čemu se ráda věnuješ ve volném čase?

Dříve jsem dělala atletiku, teďka hodně čtu nebo trávím čas s rodinou a kamarády, i když s tou školou a dojížděním volného času moc není, co si budem.

Na málo času se zvyká ještě hůř než na vykání. Co ráda čteš? Dala bys nám nějaké doporučení?

Celkově mám ráda klasiku a nejlépe nějakou tu romantickou zápletku. Pýcha a předsudek musí padnout, z novějších autorů bych doporučila třeba Johna Greena.

Máš nějaké plány po maturitě?

S radostí a úlevou bych řekla, že mám přesné plány, ale tak to u mě není skoro nikdy. Miluju cestování a táhne mě to k žurnalistice, ale jestli to bude moje cesta nebo se dám na právníka, to nevím.

Jestli tě to táhne k žurnalistice, měla bys někdy nakouknout do redakce PORGazeenu. Když ráda cestuješ, kam by ses podívala nejraději a proč?

Tak třeba někdy. To je těžká otázka, protože destinací, kam bych ráda jela, je opravdu hodně. Ted' mám v plánu víc procestovat Irsko jako moji srdcovku nebo třeba Austrálii, ta mě láká moc, zas něco nového.

Se vším hodně štěstí. Chtěla bys předat nějakou zprávu na závěr?

PORG zatím fakt slay.

Sofie Slezáková (septima)

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

„Před alkoholem je nejlepší najíst se humusu.“

Hudební vokno: Roxana Line

Jestli rádi čtete fantasy, možná vás, stejně jako mě, zaujme tvorba mladé zpěvačky Roxany Line. I když slovo zpěvačka v jejím případě není dostatečné. V rámci svého projektu totiž nejen skládá písně, které spojují muzikálovou hudbu a rock operu se zvukem skupin, jako je například The Used, ale vytváří i celý vlastní imaginární svět Gloomy Verse. O něm jsou texty většiny jejích skladeb. Kromě nich píše i krátké hororové povídky. Na Instagramu najdete i kresby Roxaniny říše a jejích obyvatel spolu s vysvětleními principů, na jejichž základě funguje.

Před tím než v roce 2017 založila svůj sólový projekt, byla postupně součástí tří skupin. První písničkou, kterou vydala už pod jménem Roxana Line, byl cover *If Only*, jež v originále nazpívala Dove Cameron. Nahrávka není špatná, vytkla bych jí ale zvláštní barvu hlasu a techniku zpěvu. Především v refrénu to zní, jako by zpěvačka měla na nose kolíček. V ostatních písních jsem to už ale našťástí nepostřehla.

Následovaly dvě autorské skladby *Out Of My Veins* a *Paper House*. Nyní připravuje konceptuální album *60% Wonder Worlds, 40% Tragedies*. Každá nahrávka na této desce by měla vyprávět jeden děsivý příběh odehrávající se v tajuplném městě Grim Town. Venku už jsou tři singly. Prv-

ní, *That's The Way You're Giving Up*, se mi líbí nejvíc. Roxana se s ním také dostala do semifinále soutěže International Songwriting Competition. Baví mě i duet *Among The Dead*. Obě skladby obsahují spoustu efektů a náhlých změn melodie, které spolu se skvělým mixingem a masteringem navozují úžasnou atmosféru a dotvářejí dané příběhy.

Nejnovější píseň *Marry Me* mě tolik nadchla. Přesto se na album opravdu těším a předpokládám, že bude stát za to.

Tatiana Vlčková (sexta)

Máte odvahu pokoušet štěstí?

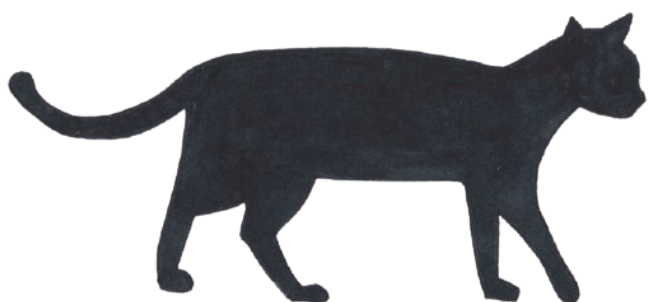
Jsem o sobě přesvědčena, že jsem veskrze racionální člověk. Vědecké poznatky, kterým nerozumím, přijímám s lehkostí nevědoucího za své a skálopevně věřím všemu, co se dá spočítat, změřit, zvážit či jinak prokázat. Věřím, že se přímky protnou v nekonečnu, ačkoliv tam nikdo nikdy nebyl. Věřím, že je Země kulatá, byť se o tom z dálky těžko někdy přesvědčím. Věřím, že mi není souzeno létat, protože nemám křídla. Věřím, že se ohromné letadlo, ve kterém sedím, vznese a nespadne díky svým křidlům a vztlakové síle, protože bez křídel všechno z nebe padá nemilosrdně k zemi.

Jenže jak už to tak bývá, veškerá moje racionalita zmizí v momentě, kdy mi přes cestu přeběhne černá kočka a s výsměšným pohledem sleduje, jak se teď zachovám. Mám se vrátit? Nebo to mám risknout a pokračovat v započaté cestě? A co teprve ten pocit zmaru nad jakýmkoliv dalším snažením, když stojím nad střepy z rozbitého zrcadla! Před sebou mám neodvratných sedm let života se smůlou po boku! Naproti tomu je třeba se radovat z každé rozbité skleničky, protože střepy nosí štěstí (stejně tak i pavouček, ale v tomto případě se ráda štěstí vzdám). V pátek 13. vstávám ráno s obavou, že když tohle datum bylo osudné pro mocný řád Templářů, já, bezvýznamná osoba, nemám šanci tento den přežít bez úhony. Stojící žebřík způsobně obejdu a nikdy, opravdu nikdy, neprojdou pod ním. Když vím, že mě během dne čeká něco důležitého, na čem mi záleží, svědomitě věnuji pozornost své pravé noze, aby to byla právě ta, která jako první překročí práh bytu. A když mi na úspěchu opravdu záleží, pojistím si ho stejným způsobem i u domovních dveří. Moje osobní štěstí a další směřování mého života se totiž v těchto chvílích podřizuje řádu daleko vyššímu a, skoro se to zdráhám napsat, na-

prsto nevědeckému. Samozřejmě někde v hloubi své duše vím, že jsou to nesmysly a pověry, ale proč mám zrovna já štěstí pokoušet bezmyšlenkovitým procházením pod žebříkem nebo vykročením levou nohou? Taková lehkomyšlnost by jednoho mohla totiž přijít hodně draho. Já tedy osobně neznám nikoho, kdo by na ni doplatil, ale to na podstatě věci vůbec nic nemění. Je totiž docela dobře možné, že se k takové hlouposti nikdo veřejně nepřiznal. Ono je totiž známo, že každý je strůjcem svého štěstí. Takže když v dnešní době potkáte komínika, který ono štěstí nosí, už vlastně to štěstí máte v kapse. A chytout se v té chvíli za knoflík, to je už jen nutná pojistka.

Každé letní prázdniny trpělivě a neúnavně hledám mezi trojlístky čtyřlístek, abych ho pak dala vylisovat do knihy a šťastně na něj zapomněla. Za pár let se při jeho náhodném nálezu rozněžním a začnu se mimoděk usmívat. Konečně mám totiž v ruce hmatatelné štěstí. Už to není žádná abstraktní věc, nedosažitelný cíl. Štěstí je tahle malá rostlinka bez života, teď už spíš víc hnědá než zelená, která ležela bůhví jak dlouho uložená v knížce. Chvilí čtyřlístek otáčím mezi prsty a prohlížím si ho ze všech stran. Pak ho opatrně vložím zase zpátky, aby se to mé štěstí, když se po dlouhé době dostalo zpátky na svět, vetchostí nerozpadlo. Bude tam uložené mezi listy knihy pokojně čekat dál, až ho zase někdo najde.

Vím, že jsou to jenom pověry, které se po staletí předávají z otce na syna, z matky na dceru. Rozum mi velí, že na nich není ani zbla pravdy. Ovšem nebudu to já, kdo vědomě zpřetrhá tohle pouto s předky. Nechci štěstí pokoušet. A taky chci mít jistotu, že mě štěstí neopustí. Vždyť víte, štěstěna je vrtkavá, ale smůla, ta se lepí na paty. A protože štěstí přeje začátečníkům a já začátečník jsem, tak věřím, že to vyjde a tento fejeton se bude líbit. Ještě teď poklepu na dřevo. Jen tak, pro jistotu. Byť je mi tak nějak jasné, že zrovna v tomto případě mi nepomůže ani štěstí celého světa.

Klára Jánošíková (oktáva)

Ilustrace: Rebeka Zábranská (sexta)

Uhlí v kobercích

Mikulášovat, či nemikulášovat, to je, oč tu běží

Je pátého prosince a každá další hodina se očekáváním táhne víc a víc. V nepřírozeně tiché třídě sedíte celou věčnost a začínáte mít pocit, že se snad zástupu vedeného septimánem s dlouhým bílým pláštěm a ještě delším bílým vousem ani nedočkáte. Ale ne – chodbou se rozezní řinčení řetězů a křik. Už je to tady. Dveře se rozletí a dovnitř vrazí divoká horda čertů, za nimiž již o trochu klidněji vstoupí andílci a nakonec sám Mikuláš. Třídou lítá uhlí a bonbóny, jediná tvář nezůstane neposkvrněná, a pokud se daný ročník výjimečně činil, může dokonce zmizet pár studentů. A přesto je tento chaos tradicí doprovázenou především smíchem a nadšením, na kterou se běžný student PORGu těší od prvního Mikuláše, který na škole zažije.

Letos se o drahé koberce ale bát nemusíme, protože mikulášská oslava je ochuzena jak o uhlí, tak o většinu zábavy. Navíc se může konat pouze pod podmínkou toho, že septima dopředu slíbila, že vše bude velmi spořádané (tj. nudné) a plánovaný průběh zavčas předložila paní ředitelce ke schválení. Letošním čertům tak zbyly jen samolepky a opatrně rozdáváné brambory. Ozvaly se totiž stížnosti na to, jak „barbarská“ tato tradice je, a přitom je to právě její nespoutanost, díky které se každý rok pátého prosince tolik baví jak Mikulášova družina, tak všichni ostatní.

Jedna tradice za druhou odchází do vyhnanství na půdu, kde se připojují k truchlícímu duchovi PORGu. Nově přichází umírající tradice tam

jistě vítá nám už zcela cizí podzimní ŠvP u moře. Při hledání dávno ztraceného septimánského vybavení třídy bychom našli třeba takový projektový týden. Na něj sedá prach už tak dlouho, že když se ptám některých svých mladších spolužáků, zda ho zažili, tvrdí mi, že ano, netušíce, že to, co poznali oni, byla pouhá náhražka, která s původním konceptem měla málo společného. Už ale nezůstal ani ten pseudo-projekták. Kdo ví, která tradice bude po třídách plných třpytek následovat?

Za ducha PORGu jsme na konci dne však odpovědní my, studenti, a proto je třeba nepropadat beznaději a přes všechny překážky, odkudkoli jdou, ho udržovat naživu – ať už prostřednictvím PORGazeenu, ČUVUNu či jakékoli jiné školní tradice. Není divu, že po sedmi letech chodím na trochu jinou školu, než na jakou jsem nastoupila, a nepochybuji, že po dalších sedmi bude zas o něco jinačí, ale věřím nám i budoucím generacím PORGánů, že v rámci tohoto procesu naše škola nemusí ztratit své kouzlo, pokud za něj budeme bojovat.

Sofie Slezáková (septima)

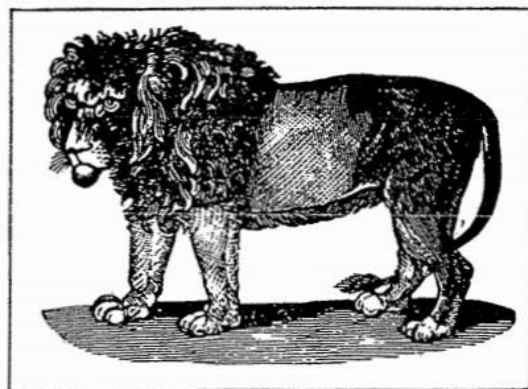
Ilustrace: Valentýna Páníková (kvarta)

Brandýs

Překrásná židovka z Brandýsa, mohla by být občas velkorysá. Je to však lichá premisa, ve víře je pevná, nezakolísá. Jak vzdálená je židovka z Brandýsa?

P. V. Šumlíř

Na vašich lovech lvů byste se jistě nudili bez Porgazínu.

Korelace patriotismu

s inteligenčním deficitem

Co takhle, kdybych se vás zeptal, zda jste vlastenci? Že nejste? A pročpak? Co je na patriotismu špatného? Vždyť láska k vlasti a odhodlanost za ni bojovat byly jedněmi z klíčových motivujících faktorů, které v minulosti vedly ke vzniku mnoha nových států a podporovaly společenskou integritu utlačovaných národnostních skupin. Jak můžete pohledět na fotografii Masaryka jedoucího na koni nebo na třepotající se vlajku českého lidu, a přesto se nepovažovat za správné patrioty?! To vlastenectví můžeme děkovat za naši samostatnost, svobodu, demokracii! Láska k vlasti, obrana vlasti, souznění s národem – toť ušlechtilé koncepty, které by měl zastávat každý morálně založený člověk a které ve své podstatě nic negativního neskytají. Nebo ne?

Jestliže ve vás v souvislosti s touto otázkou vyvstávaly podobné myšlenky a pochyby, velmi byste se tím blížili pocitům mým vlastním a také mnohých jiných. Pocit sounáležitosti s vlastí byl v minulosti pro národní sebeurčení nesmírně důležitým, a proto je tento myšlenkový směr pokryt patinou určité idealizace. Stává se tak, že je patriotismus mnohdy prezentován jako postoj inherentně vedoucí k pozitivním činům a důsledkům. Není však patrnějšího rozdílu než mezi vlastenectvím na papíře a jeho reprezentací v současné společnosti. I kdybychom donekonečna glorifikovali národní obrozence, Žižku maniakálně mávajícího palcátem či prvorepublikové intelektuály a označovali je za ty správné vlastence, stále bychom nemohli zavírat oči před druhou stranou mince, kterou jsou projevy vlastenectví dnes.

Není snad třeba zdůrazňovat, že Masarykovský ideál solidarity a lásky ke svému národu a úcta k odkazu předchozích generací se ani v nejmenším nepřibližují postojům, které jsou v souvislosti s vlastenectvím nejčastěji skloňovány dnes. Z nějakého zdánlivě nepochopitelného důvodu se toto slovo stalo synonymem radikálního skepticismu vůči jakémukoliv formě establishmentu, vědě,

pokroku a v podstatě všech konceptů vyžadujících racionální myšlení. Synonymem nenávisti vůči odlišnosti a cizím národům a utkvělých představ o tom, že svět tajně ovládají satanistické elity, které omezují naši národní suverenitu. Zcela zřejmě existuje něco, co tento myšlenkový směr činí mimořádně atraktivním pro příznivce xenofobie, antipatie vůči ostatním a kategorické netolerance.

Patriotismus se tak stává něčím obsahujícím dva zcela odlišné póly, stává se konceptem naprosto ambivalentního charakteru. Proto je velmi obtížné jej vůbec definovat a určit, co tato „národní hrdost“ skutečně je. Jak máme onu hrdost očistit či zavrhnout, když ani nepanuje souhlas o tom, o čem je vlastně řeč? Vlastenectví v tu chvíli nabývá vzhledu hada, jenž požívá svůj vlastní ocas, a nikdo doopravdy neví, kde začíná a kde končí. Je tento pojem jen eufemismem pro nacionalismus, nebo se jedná o dva kompletně odlišné postoje? Je ze své podstaty nemorální, nebo mu negativní vzezření dodávají pouze někteří jeho neinteligentní stoupenci? Primární problém zde tkví v tom, že podobně jako fráze „tradiční“ či „rodinné“ hodnoty je i patriotismus něčím velmi vágně definovaným, což každému umožňuje si pod ním představit něco jiného, zneužít jej a justifikovat jím téměř cokoli. Tato neurčitost pak poskytuje obrovský prostor myšlenkovým procesům jako: „Jistě, mohl bych mluvit přímočaře a prostě říct, že rád obhajuju polofašistický státní útvar a že s oblibou verbálně napadám a demonizuju válečné uprchlíky, ale zaprvé polovinu z těchto slov ani neznám a zadruhé slovo vlastenec zní přece jen tak nějak líbivěji.“

Představme si teď vlastence. Fantazii se meze nekladou, postačí jakákoliv postava evokovaná tímto slovem. Jakpak jen vypadá? Je to k lidu promlouvající Václav Havel, odsouzená Milada Horáková, Hus, Palacký, Švejk? Kdybych měl mluvit za sebe, tak nikoliv. Mně na mysli při vyslovení tohoto slova tane představa docela jiná. Vyvstává v ní

náhle obraz člověka nesmírně omezeného, záštiplného, nepřejícného, manipulovatelného, a přesto až patologicky nedůvěřivého a paranoidního. Přestože národ je pro něj tím nejdůležitějším, český pravopis neovládá – na Vysoké škole života se zásadně neřídí podle pravidel, nýbrž se naslouchá zdravému selskému rozumu. Počet jeho zubů se pohybuje ve množině jednociferných čísel a je u něj pozorovatelný jev zvaný *Volného paradox*, který praví, že ty nejtajnější komploty a spiknutí zpravidla odhalí ten největší idiot.

Tento typ vlastence je bezpochyby v posledních letech ve veřejném prostoru nejviditelnější, z čehož také pramení i negativní konotace, kterou má mnoho lidí s oním slovem spojenou. V tu chvíli však vyvstává otázka, zda je tento pejorativní nádech patriotismu oprávněný. Jsou-li totiž porovnány eticko-společenské postoje tváří, které tento koncept reprezentovaly v minulosti, s názory zastávanými dnešními „vlastenci“, podobnost mezi nimi je téměř nulová. Řadit do stejného myšlenkového proudu TGM a jeho chápání národní soudržnosti („*Vlastenectví je láska k vlastnímu národu, nikoliv nenávist k jiným*“) s pomatenými výkřiky na Václavském náměstí se pak zdá téměř absurdním.

Dalo by se tedy říct, že patriotické smýšlení není ve své podstatě špatné, pouze má tendence působit na špatnou cílovou skupinu. Pokud bychom se však ptali, proč je to právě vlastenectví, které funguje jako mucholapka na ta nejobskurnější individua vyskytující se ve společnosti, je nutno si povšimnout toho, co všechny tyto „patrioty“ spojuje – totální paranoia a obsesivní obava, že se proti nim všichni spikli. Kdo? Co to je za hloupou otázku? Přece Soros, Bill Gates a zaprodanci z Pfizeru! To oni společně s totalitní EU nás chtějí zničit! Jak se v myslí psychicky přičetného člověka mohou zrodit takové myšlenkové pochody, je skutečně otázka hodná Junga, nicméně je poměrně zřejmé, že když stojíte jako osamělý voják v poli proti všem ostatním, budete pravděpodobně dělat všechno pro to, abyste svůj názor nemuseli měnit, a uzavřete se do své vlastní bubliny pravdy naprosto paralelní s realitou. Proto se také pro tyto pseudovlastence neboli *flastence* ujalo označení dezoláti, poukazující na jejich mentální osamocenosť a odloučenost od skutečného světa.

A takovou odloučenou bublinou může být právě vlastenectví. Je pro tento účel dokonce více než ideální, neboť mezi ním a nacionalismem se sku-

tečně nachází velmi tenká hranice, a tak mohou *flastenci* spokojeně chrlit svou nenávist, aniž by museli shodit hávy patriotů. Mohou se radikalizovat více a více nevědouce, že je jim podvědomě předkládán narativ Ruska, které jejich manipulovatelnosti snadno využívá pro šíření své propagandy, neboť ví, že tito patrioti budou radši stokrát obhajovat masakry v Izjumu a v Buči, než aby změnili své postoje.

Finální verdikt nad vlastenectvím se tedy stává velmi obtížným a téměř nedosažitelným. Patriotismus sám o sobě nemusí být nic špatného a ve své umírněné podobě se rozhodně nejedná o něco, co bychom měli zavrhnout. Bohužel však disponuje tou vlastností, že k sobě přitahuje ty, kteří by jej mnohem radši deformovali do jakési směsi nacionalismu a nenávisti vůči ostatním. Tito *flastenci* jsou bohužel také ti, již patriotismus převážně reprezentují dnes. Což je škoda, protože to, co hlásají, nemá s původní myšlenkou vlastenectví společného vůbec nic.

Mikuláš Peroutka (kvinta)

Ilustrace: Valentýna Páníková (kvarta)

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

„Čaj a kafe jsou ve škole totální lifesaver. A spěte děti! A noste deku a teplý ponožky.“

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

Písmo

zvučný tah
se line, ach! běda peru

i zmiuji, ta tiskne dceru, slovo
však mdle se vine autorovo-

ó jak sladce, přidušeně žije!
sněžné líce vlna prudké modři myje.

doufá v kulku v čele;
hlava se nevyhne jiné střele,
průchozí krvi

a naděje, kolující jed,
směle rozpustí její led.

Soňa Planá

O tom, jak jsme prodali morálku

Po čtyřech letech bylo zahájeno mistrovství světa ve fotbale. Místem konání byl zvolen Katar, což provází mnoho kontroverzí. Na nějakou dobu se tak pozornost fotbalového světa opět upne k nedomokratické zemi (naposledy se šampionát konal v Rusku). Když v roce 2010 ukázal předseda organizace FIFA Joseph Blatter kamerám výběr hostitelské země pro rok 2022, rozpoutal tím bouřlivé debaty napříč kruhy nejenom fanoušků tohoto sportu, ale také mnohými jinými. Federace byla nařčena z korupce a Katar z podávání úplatků. O pravdivosti obvinění se stále vedou spory a probíhají vyšetřování, nicméně všichni tak nějak tuší, jak velkým problémem korupce pro FIFu je.

I kdybychom odhlédli od místního režimu, opravdu si někdo ve FIFě myslel, že je dobrý nápad dávat největší světovou fotbalovou akci na starost pouštní zemi, která má velikost Středočeského kraje a z jejíchž necelých tří milionů obyvatel tvoří pouze desetinu Katařané? Předmětem kritiky bylo také tamější podnebí. Mistrovství se normálně hraje v červnu, nicméně v onu dobu dosahuje teplota na Blízkém východě i 40 °C, a tak byl šampionát přesunut na konec listopadu a velkou část prosince, čímž zasahuje do mnoha ligových sezón. I v tomto období však v této oblasti bývá okolo 30 °C, kvůli čemuž budou hráči hrát na klimatizovaných stadionech.

Jedním z odůvodnění, které Blatter pro výběr lokality uvedl, byla myšlenka, že bychom se měli snažit svět spojovat prostřednictvím fotbalu. Opomenul přitom však fakt, že v Kataru se tento sport nikdy nehrál, nemá tam žádnou tradici a tento stát ropných magnátů se díky šampionátu rozhodně nestane fotbalovou zemí, stejně tak jako se nestal zemí házené, atletiky či cyklistiky. Je také otázkou, jestli chceme navazovat spojení s autoritářskými mocnostmi. Díky pořadatelsví se Katar na mistrovství kvalifikoval. Kromě organizace samotné vložili spoustu peněz také do svých hráčů, realizačních týmu a neobvykle dlouhé přípravy, při snaze o dobrý výsledek jim to ale nijak nepomohlo, protože Katar nemá šanci postoupit ani ze své sku-

piny, natož do finále. Sportovně vzato mu to tedy bylo k ničemu. Dosáhl pouze toho, že se o něm několik měsíců bude mluvit a možná to i přispěje k jakémusi zvýšení tolerance vůči jeho režimu.

Během mistrovství, samozřejmě i díky zkorumpované FIFě, všechna pravidla udává také Katar. V tomto státu jsou prodej i konzumace alkoholu velmi regulované. K fotbalu ale pivo, ať už se nám to líbí, nebo ne, neodmyslitelně patří. Dva dny před začátkem mistrovství byl zakázán prodej jakéhokoliv alkoholu na stadionu, samozřejmě krom VIP zón. Spíše než o samotné pivo jde však o to, jak jde FIFA Kataru na ruku. Přitom na mistrovství světa 2014 v Brazílii silně tlačila na Brazílskou vládu, aby prodej alkoholu na stadionech povolila. Navíc bylo avizováno, že v Kataru, kde je LGBTQ+ komunita tvrdě perzekuována, bude navíc postihováno nošení kapitánských „ONE LOVE“ pásek, které mají vyjadřovat podporu právě LGBTQ+ komunity. Hráči by tak dostali žlutou kartu ještě předtím, než by vůbec vstoupili na hřiště.

Není ale kritika od Evropy pokrytecká? My přece po cizincích také chceme, aby dodržovali naše pravidla a respektovali naši kulturu. Neměli bychom tedy také respektovat tu jejich? Takový argument sice na první pohled zní konstruktivně, nicméně si musíme uvědomit, že zde není řeč o kultuře, ale o elementárních lidských právech, jejichž porušování bychom v žádném případě neměli akceptovat. Zděsily mě reakce části fotbalové fanouškovské základny, která přes sociální sítě na hráče útočí a píše jim, že by měli „držet hubu a hrát fotbal“ nebo že by neměli „míchat sport a politiku“ či jim jinak nadává. Korunu tomu nasadil nynější prezident FIFy Gianni Infantino, který všem účastníkům se zemím napsal, že se mají soustředit na fotbal, a který na poslední tiskové konferenci před mistrovstvím s vážnou tváří řekl, že mistrovství světa může pořádat každá země, i Severní Korea.

Katar samozřejmě postrádal jakoukoliv infrastrukturu potřebnou k pořadatelsví. Vybudovali sedm nových stadionů, nové letiště, metro, spoustu silnic, okolo stovky hotelů, a dokonce i nové město.

a koupili si za to stadion

Co se vším tím bude po mistrovství, zůstává záhadou. K její výstavbě využil pracovní sílu především z chudých zemí jihovýchodní Asie. Docházelo k soustavnému porušování lidských práv a několik tisíc lidí zemřelo. Jenom aby migranti práci získali, museli zaplatit vysoké poplatky náborovým agenturám. V Kataru následně žili v otřesných podmínkách a mzdy jim byly často vypláceny se značným zpožděním, a navíc jejich výše zdaleka neodpovídala té slíbené. Byly jim zabaveny pasy, nemohli se volně pohybovat, nemohli měnit zaměstnání a často jim bývalo vyhrožováno. Tento takzvaný Kafala systém, kdy jsou dělníci silně fixováni na svého zaměstnavatele, funguje i v dalších zemích Arabského poloostrova. Jaká byla Infantinova reakce? Na poslední tiskové konferenci řekl, že Evropa není v pozici, aby mohla dávat morální lekce, a že by se měla omlouvat za posledních 3000 let. Nezapomněl také zmínit, že bychom si z Kataru měli vzít příklad. Z čeho přesně bychom si měli vzít příklad? Z novodobého otroctví? Z chování k ženám jako k občanům druhé kategorie? Nebo dokonce z utiskování sexuálních menšin?

Pro federace, ale i samotné hráče, tak nastalo dilema, zda se šampionátu vůbec zúčastnit. Dobře, většina fotbalistů nějakou morální stránku účasti vůbec neřeší, ale někteří přeci jen ano. Ti se tak museli rozhodnout, zda chtějí reprezentovat svou zemi a zažít dost možná vrchol svých kariéry,

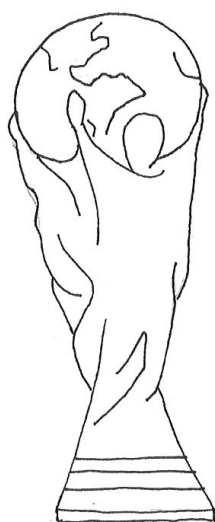
i za cenu toho, že nepřímě podpoří vše, co za mistrovstvím stálo. Myslím si, že je dobře, že se ti nejlepší hráči šampionátu účastní. Fotbalisté mají obrovský mediální vliv a mohou tak pozitivně působit na mnoho lidí po celém světě. Ať už symboly, jako bylo třeba gesto německého týmu, v různých rozhovorech, ale i přes sociální sítě. Pokud by někdo na mistrovství z morálních důvodů nejel, stejně by ho s radostí nahradil někdo jiný. Navíc by federace i samotní hráči riskovali sankce ze strany FIFA, která by je například mohla připravit o obrovské množství peněz, které pravidelně rozděluje mezi všechny své členy.

V tomto ohledu jsou pro mě obrovským zklamáním hráči jako Ronaldo a Messi, kteří mají zdaleka největší dosah. Chápu, že na rozdíl od reklamní fotky pro Louis Vuitton za to nedostanou zaplacené, ale neměli by se právě oni, ke kterým vzhlíží desítky milionů lidí po celém světě, snažit šířit osvětu a hodnoty, jako je tolerance, respekt nebo třeba jen důraz na dodržování lidských práv? Neměli by to být právě oni, kteří by sportovcům po celém světě mohli ukázat, že nemusí jenom tupě hrát nebo závodit a že můžou vyjádřit svůj názor, protože to jsou oni, kdo jejich sport tvoří?

Takhle to vypadá, že pro FIFu a její představitele jsou peníze důležitější než fotbal samotný a hodnoty, na kterých stojí. Užijme si jednotlivé zápasy a celé mistrovství. Koneckonců se hraje jen jednou za čtyři roky. Je dobře, že se kromě samotných zápasů mluví i o tom, co za tímto šampionátem stojí. Nesmíme o tom všem ale přestat psát a mluvit se závěrečným hvizdem finálového zápasu. Pokud přestaneme, může se klidně stát, že se za osm let bude hrát v Saudské Arábii, která využívá stejný systém Kafala a která porušuje lidská práva minimálně stejně, ne-li hůř, jako Katar. Byla by škoda, pokud by opět zvítězily peníze nad fotbalem a morálními hodnotami. Fotbal nepatří FIFě, ale hráčům a fanouškům po celém světě. Neměl by být hyzděn praktikami FIFy, protože to je krásná hra, která opravdu může spojovat lidi po celém světě.

Julie Nádaská (kvinta)

Ilustrace: Eliška Palušová (kvarta)

Český spor o Milana Kunderu

Vzpomínáte, jak předloni tu-
zemské literární vody rozvřila biogra-
fie Jana Nováka o Milanu Kunderovi?
Pokud ano, jistě si vybavíte vášnivě
polemiky vedené o ní (i o Kunderovi
samotném) v médiích. Několik desítek
nejzásadnějších příspěvků v této bouřli-
vé diskuzi vybral novinář Jiří P. Kříž a
uspořádal je do knihy *Český spor
o Milana Kunderu*.

Je nesmírně zajímavé srovnávat
argumenty jednotlivých autorů i styly,
kterými píšou. A za obzvlášť spravedli-
vé považují, že „tým Kundera“ i „tým
Novák“ mají v knize lepší i horší zá-
stupce. Z prokunderovského spektra
vyniká především výborný, osobní, s
lehkým nadhledem a ironií psaný text
Pavla Janouška; z druhé strany pak lze
doporučit například článek Jána Sim-
kaniče, který věcně a střízlivě upozor-
ňuje na jisté problematické aspekty
Kunderovy osobnosti. A stejně tak si
čtenář může přečíst uvzdychaný, poně-
kud rozblemcaný prokunderovský esej
Sylvie Richterové a naopak Nováka
hájící povýšený text Marka Vajchra.

Přestože Jiří P. Kříž ve sporu
o Milana Kunderu rozhodně není ne-
stranný, podařilo se mu zpracovat vý-
bornou, čtivou a k přemýšlení vybízející
publikaci.

Vojtěch Voska (oktáva
2020/21)

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

„Pořídte si třídního baristu.“

Moonage Daydream

Obávaný den nadešel. Koupila jsem si lístek a
nervózně jsem čekala v sále, aniž bych sebe-
méně tušila na co. Jak může asi tak vypadat dok-
umentární film o Davidu Bowiem? Přinejhorším
bude samá mluvící hlava, ale nejlepší scénář
jsem si nedovedla představit. Režisér Brett
Morgen totiž dostal od správců zpěváko-
vy pozůstalosti k dispozici jeho archiv a měl
v podstatě neomezené možnosti, jak celý
film uchopit. Čtyřiapadesátiletá karié-
ra plná nejrůznějších legendárních umě-
leckých počinů a osobních kontroverzí,
samotná podivná a přesto přitažlivá
osobnost i Bowieho vzhled jsou legen-
dární. Nelze se jejich zobrazení zhostit
ani trochu tradičně, takové pojetí by
odporovalo celé podstatě
předmětu tohoto filmu.

Světla zhasla a diváci zaslechli hovořit
známý hlas. V té chvíli mě pohltila barevná
audiovizuální odysea, která v historii
dokumentárního filmu nemá obdoby.
Fakticky jsem se nedozvěděla skoro
nic nového. Celou dobu měl prostor
mluvit jen a pouze zesnulý Bowie,
což dává divákovi možnost skutečně
poznat nevídanou mysl génia, pro
kterého byla hudba pouze prostředek,
jak poznávat svět kolem sebe. Klade
tisíce otázek, na které dokument
nehledá odpověď. Pouze je prezentuje
divákovi a hypnotizuje jej barvami
hodnými Ziggyho Stardusta. Jedná
se o naprostou revoluci, na kterou
snad v budoucnosti naváží ostatní
dokumentaristé.

Ana Rudić (sexta)

Midnights – Taylor Swift

Taylor Swift nelze považovat za
alternativní folkovou zpěvačku, avšak
její poslední alba folkloru a evermore
jsou jednoznačně vrcholem celé kariéry.
Nastavily tak laťku pro *Midnights*
nesmírně vysoko. Snad i to hrálo
roli v mém zklamání.

Taylor Swift nikdy nenahrála ani
nenahraje vysloveně špatné album.
Midnights je ale zcela upřímně
průměrné. Jeho údajná koncepce
měla spočívat v tématech, nad
nimiž autorka bdí. Pro mě je ale tento

koncept při poslechu velmi matný. Zároveň je tak nezájímavé, že u něj mám naopak tendenci usínat.

Musím zde vytknout nevalnou produkci, zároveň bych se ráda vyvarovala kritiky Jacka Antoffa, producenta nejlepších popových alb posledního desetiletí. Taylor je natolik mocná, bohatá a nesmlouvavá osobnost, že by si nenechala zkazit vlastní album, aniž by měla v jeho finální podobě slovo. Jako příklad uveďme vokální efekty na *Midnight Rain*. Píseň tematicky i stylově podobná klasice *Getaway Car* je právě pro ně značně horší. Bolestně mi to došlo zejména u, o tolik působivější, akustické verze.

Textově jsem nemohla zažít větší zklamání. Oproti dřívějším oduševnělým metaforám – vztah jakožto partie hry, ve které protihráč neustále mění pravidla, či neviditelná struna jako nit osudu poutající dva milence – nás zde až na výjimky čekají plyt-

ká a prvoplánová připodobnění. V některých případech jsou texty vysloveně nesrozumitelné svou obskuritou. Zde nutno zmínit matoucí *Question...?*, kterou si posluchač pomalu ani nemůže interpretovat po svém.

Abych se vyvarovala nařčením, že jsem očekávala další indie folkové album – *Fearless* (Taylor's Version), *Speak Now* i *reputation* jsou jakožto popová alba nezapomenutelnými díly brilantní básnířky. Znovunahrání alb *Fearless* a *Red* (2021) je nejen báječným obchodním tahem, ale i dokonale provedeným návratem k nejdůležitějším hudebním momentům našeho milénia. Právě pro Taylořinu minulou i současnou relevanci, talent a génia považuji za nesmírně důležité zrecenzovat její nejnovější album, jakkoliv nenaplnilo má očekávání.

Ana Rudić (sexta)

The Tiger Lillies a Orchestr BERG

Napoštěté to konečně vyšlo – po nekonečných covidových odkladech v pražské Arše v pátek 25. a v sobotu 26. června vystoupilo britské dark cabaretové trio The Tiger Lillies společně s českým orchestrem BERG. Nejednalo se o jejich první spolupráci, už před čtyřmi lety obě uskupení natočila velmi povedené album *Devil's Fairground* věnované divokým devadesátým letům v Praze. Není divu, že písně z této desky byly páteří červnového koncertu.

Sálu tentokrát dominoval nejen specifický kastrátsky-operní zpěv Martyna Jacquese, ale také symfonické těleso za zády trojčlenné kapely, které obzvlášť hlučnějším skladbám dodalo řádné grády. V robustní společnosti se neztratil kontrabasista Adrian Stout, naopak nový bubeník Budi Butenop působil velmi nenápadným dojmem a ve svižné písni *Lucky to Get Out of Here Alive* se rytmicky s orchestrem příliš neshodl.

Jinak výborný koncert trochu kazily frontmanovy četné výpadky textu. Přestože měl Jacques před sebou tablet (zřejmě) s kýženými slovy, nepodařilo se mu většinu písní odehrát bez menších či

v Divadle Archa

větších škobrtnutí. Nejhuř z toho bohužel vyšel snad nejkrásnější a „nejpražštější“ song *King of the Gutter*, naopak až děsivě aktuální píseň *Free* či chytlavou *Don't See the Sun* zvládl odzpívat téměř bezvadně, stejně tak starší hity *Banging in the Nails* či *Crack of Doom*. Právě ty uzavřely nikoli bezchybný, ale přesto krásný a nevšední večer ve společnosti originálních hudebníků, kteří mají Prahu opravdu rádi.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

P jako PORG

Se vši úctou vám nabízím jízdu horskou dráhou do (ne nutně vašeho) svědomí, draží čtenáři. Přijímáte nabídku? Nebude se vám to líbit, jak také může někdo nadšeně vzpomínat na zvracení ve výšce několika metrů nad zemí. Berte to s nadhledem, tento můj bezvýznamný článek, anebo taky ne, berte si vše osobně, analyzujte každé slovo, které jsem napsal, a dopřejte si skutečnou jízdu. Možná s adrenalinem v krvi, rozhodně s pachem zvratků ve vzduchu.

P jako pasivní

Milé studentky, milí studenti a veškeré ostatní studenstvo, jste pasivní. Jsme pasivní. Domnívám se, že už dávno jsme ztratili ideály, kterými se naše škola řídila. Možná, že za ně minulí studenti bojovali, vedli hádky s vedením školy, a přesto prohráli, my o nic neusilujeme. Nekritizujeme, nekonáme. Pouze jsme, a to pasivní, ignorující to, co se nás, jakožto studentů, týká. Neberte si to špatně (ale klidně můžete, přece jen, vy jste audience, vy rozhodujete o interpretaci), možná nic neděláme, protože nás nenapadlo, že to jde jinak.

Nemůžu přece vinit primány z toho, že se přizpůsobili, to po přechodu ze základky museli udělat tak či tak. Ale jestli se i my ostatní budeme zdržovat v pasivitě, nedosáhneme ničeho jiného než vytvoření prostředí pro tenhle nezáměr příznivě až perfektní. Neurčuji nás tady jako oběti i pachatele systému, ale buďme upřímní, všichni na tom máme podíl. Otázkou je, jestli to tak chceme. Zamyslete se víc než povrchně, odložte svoji pasivitu vedle sebe nebo ji zakopněte pod postel na pár dlouhých minut.

P jako proměna

PORG se mění, mění jako vše a je to nezvratitelné. Pokud jste se zbavili aspoň na chvíli své pasivity, položte si teď znovu, bez její přítomnosti, otázku, jestli chceme, aby se PORG změnil v to, k čemu se přehnaně (možná i nepřehnaně) řečeno rychlostí světla blíží. Je jisté, že PORG nemůže být stejný, jako když byl založen. Je to živý organismus (jeho životaschopnost v dalším odstavci zpochybním, ale zde to slouží jako jakási nadějeplná metafora),

studenti do něj přicházejí a odcházejí v neustálém koloběhu.

Čas plyne, a proměně tedy nelze zabránit, s tím jsem, aspoň já osobě, naprosto smířen. Pojďme se podívat ale na jakousi identitu této rodinné instituce, bylo by snad na škodu zachovat ty typické poznávací znaky, nebo aspoň střípky z původních idejí, či vytvořit nové? Prosím vás, jen ať neztratíme rysy tváře PORGu, nenechme ji utopit se ve skleničce s nápisem NEZÁJEM, aby byla postupně rozleptána a následně úplně rozpuštěna.

P jako pohřeb

Jestli nám tvář PORGu upadla do skleničky NEZÁJEM, neznámá to, že ji ještě nemůžeme

rychle vyndat. Možná se nám trochu rozleptají prsty, nic smrtelného to pro nás nebude. Prsty se zahojí, tvář trochu zničenou můžeme spravit, upravit. Když naopak nic neděláme, nezbude nic než sklenička a v ní směs NEZÁJMU a něčeho, co kdysi znamenalo PORG, uložíme ji do urny a pohřbíme. Problém je, že ani to neděláme, sice si sami kopeme hrob, dobrovolně si leháme pod drn a bez potíží klepeme bačkorami, ale až na to dojde, nepůjde o smuteční průvod. Bude to pomalý smířený výdech ducha PORGu: „Jsem mrtvý, ale snažil jsem se žít,/jsem zabít, ale nebudu mít klid./Jsem zapomenut a už se nevrátím,/až vyvolávat budete mne, nikdy se nezjevím./Proč zjevovat se nezasvěceným duším,/vždyť všechna má moudra byla by jim ničím.“

P jako problémy

Všichni je máme, a kdo jsem já, abych soudil jejich závažnost a jak moc naší energie a úsilí berou. Je pochopitelné, že se v našich studentských životech děje moc na to, abychom každý den protestovali, hádali se a konali. V prostředí, které nám má být druhým domovem, je to trochu paradoxní. Vždyť tady trávíme víc než polovinu dne, vždyť tady žijeme, resp. dožíváme, vy víte, co myslím. Tenhle článek nepíšu pro ty, co vidí, jak se tvář PORGu ztrácí. Píšu ho pro vás, ty, kterým otevírám oči a unavená víčka podpírám zápalkami. Já vím, jste vyčerpaní. P jako prestiž, p jako privilegium, ale také p jako poslední, p jako proč, p jako posli jsme pod požadavky PORGu.

Přál bych si, aby PORG znamenalo studenti PORGu, co vy?

P jako poznámka pod čarou

P jako podělte se o svůj pohled, p jako pohádejte se se mnou skrze stránky Porgazeenu, nebo jen potvrďte můj článek o pasivitě vlastním nezájmem?

P jako příští pouť, na příští horské dráze.

(u_u)

Ilustrace: Vladimír Blažek (sexta)

u hrobu chlapce, má milá, spi Sladce.

Hledejte růží kytici,
Hledejte tou ulicí,
která vede do hlubin času
tam najdete můj příběh, tu trasu,

jíž krácel jsem každým dnem,
hledal květy bděním i snem.
Chtěl jsem se stát biologem,
Ale to už je pouze dialogem.

Běžte radši pryč!
Počkat, zůstaňte ještě, je tu klíč!
Naslouchejte, vy bando slepá,
jste neklidní jak, jak krysy sklepa.

Že nemáte čas?
Přečtete si aspoň můj epitaf:

„S Matkou žil chudý a sám,
než zčistajasna, říkám vám,
na rakovinu skonal,
Školu rostlin už nedokonal.“

Ptáte se tedy, proč je tu kytice růží?
Odpověď najdete ve své Duši.
Je mi jedno, jak to zní, já
ji udržuji svou poslední silou, sám.

Posledními zbytky naděje,
Smrt ovládá mé řeky peřeje,
jako ve všem, co je tento svět,
Naděje i Smrt,
jen jim rozumět.

Anežka Julia Peimer (kvinta)

Ilustrace: Lucie Slámová (septima)

Předpověď

Adéla Lišková nervózně poposedává na plastové židli. Je bledá jako stěna, oči vykulené, nohou poklepává do šachovnicové podlahy v nepravidelném rytmu, který se prázdnou čekárnou s ozvěnou rozléhá. Tatam ta tam. Tata tam tam tam ta tam. Po tváři jí stéká pot, nehty zatnuté v dlaních. Dýchá vůbec? Nezdá se, ale ano, dýchá. Jen tak rychle, že to skoro není znát. Stále ticho, ticho, ticho a pak... vrznutí dveří, unavené kroky. „Pojďte dovnitř, slečno.“ Oddechnutí, zvedání se, vrávorání přes místnost. A už sedí na jiné židli, v jiném pokoji. Stěny jsou vymalované limetkově zelenou, která sem má snad přinést trochu štěstí. Skříň, lehátko, kartotéka tak plná, že skoro praská.

„Co vás sem přivádí?“

Nádech, výdech. „Myslím, že umírám.“

„Příznaky?“

Kroutí hlavou. „Já jsem ráno šla...“ váhá.

Sestra jí skáče do řeči „Ke kartářce?“

Pokývá hlavou. Nevyřčená otázka „Jak to víte?“ visí ve vzduchu.

Sestra se zasměje. „Ta bába už je asi prostě stará. Leze jí to na mozek. Čím dál víc lidí sem chodí s tím, že jim řekla, že brzo umřou. Není se čeho bát, skočte si k tý mladší. A řekněte všem, i svým přátelům, ať za ní nechodí,“ usměje se, „nebo se tady z toho brzo zblázním.“

Když Adéla z ordinace vychází, do tváří už se jí vrací růž.

„Všichni zemřeme! Nikdo nebude ušetřen! Máme měsíc, nanejvýš dva!“

Žena, která dříve byla na vrcholku zdejší společnosti, teď stojí uprostřed náměstí a vyvolává nesmysly. Nikdo se na ni ani nepodívá. Celá její klientela včetně Adély se přesunula k mladé slečně Drbkové, která na tuto příležitost čekala už léta.

Unavená, špinavá, ignorovaná. Chudák, pomyslí si Adéla. Z kapsy vytáhne pár mincí a opatrně přistoupí blíže. „Tady máte. Na jídlo. Můžu vám pomoci ještě nějak jinak? Máte dostatek dřeva?“

Věštyně prudce otočí hlavou. Jako by nebyla člověk. Spíš pták nebo duch. „Mně už nikdo nepomůže.“ Podívá se přímo na Adélu, která už pomalu couvá. „Ani vám ne.“

Vesnici přikrývá mlha. Všechno jako bys viděl přes tenkou bílou záclonu. Adéla zůstává doma. Chodí jen do práce a zpátky. Vrány, vložky, jinovatka. Neví, jestli je v tom sama, ale kartářčina předpověď se jí začíná dostávat do hlavy. Ráno, večer i v nočním tichu. Bílou vesnicí neustále zní ta dvě slova. Všichni zemřeme, všichni zemřeme, zemřeme, zemřeme, zem...ře...me. Spánek, jídlo a práce. Smrt, bolest a nicota. Co se to děje?

Tma, ticho, jen úsečná slova. Dopis ve schránce je jako vysvobozením ze zlého snu. Vydává se do města. Za sestrou. Za sluncem, společností a teplými objetími. Jede prvním možným vlakem. Pryč od chladu. Pryč od smrti. Pryč od té zlomyslné kartářky.

Bouře, mokro a zima. Už ani život ve městě není natolik příjemný. Adéla stojí u okna, do kterého klep, klep, klepají příliš velké kapky deště. Kdyby tohle byl romantický příběh, u jiného okna někde v dáli by stál její milý. Smutný, přemýšlející nad ní. Ale tohle není romantický příběh. Jediný vlak mezi

městem a jejím domovem byl v důsledku silných dešťů a povodní zrušen. Nikdo se teď nedostane dovnitř ani ven. Všichni uvnitř jsou jako ve vězení a ona stále přemýšlí jen nad smrtí.

Krémově vymalovaný strop ložnice pro hosty: to jediné, co Adéla v poslední době vídá. Na stropě se střídá světlo a tma. Světlo je příslibující, tma je děsivá. Adéla myslí na své přátele a rodinu ve vesnici. Ne. Nemyslí. Vzpomíná. Jako by už všichni byli dávno mrtví. Zakopaní hluboko pod zemí. Cítí vinu. Měla by tam být s nimi. Sdílet jejich osud.

„Neboj, tebe to čeká také,“ říká hlásek v její hlavě. Mrazí ji z něj po zádech.

Jedenáct dní. Jedenáct dalších monotónních dní stráví Adéla ve městě. Každou hodinu slyší věštynin hlas čím dál hlasitěji a cítí se čím dál méně živá.

První den se svou tíhou ještě propadá do měkké matrace. Druhý je lehká jako pítko.

Třetí den ještě vnímá rozdíl mezi dnem a nocí. Čtvrtý se rozplyne do nekonečné temnoty. Pátý den ji škrábe v krku a bolí hlava. Šestý už necítí vůbec nic. Sedmý den přemýšlí nad svými přáteli. Osmý zapomíná, že vůbec kdy nějaké přátele měla. Devátý den uvažuje nad tím, jak chutná smrt.

Desátý den Adéla už není.

Den jedenáctý se rozplývá dešť. Venku i v její hlavě. Vydává se na nádraží. Nastupuje do vlaku. Aby se konečně navrátila domů.

Cesta z města na venkov je čím dál slunnější a jasnější, ale také znepokojivější. Zatímco ve městě pořád panuje mlha, vesnice jako by byla vystřižena z obrázku nádherného srpnového odpoledne. Je to tu až nepřírozené. Nebo alespoň pro Adélu, která strávila posledních pár měsíců v temnotě.

Nádraží je tiché. Když odjíždí vlak a zanechává ji s jejím šedým kufříkem úplně samotnou, Adéla neslyší žádné hlasy, žádný smích, ba ani pláč nebo křik. Ani ptáci, ani psi, ani vítr ve větvích. Rozesměje se. Hlasitě a nepřírozeně, ale upřímně. Ona to věděla. Věděla, že té bábě mají věřit. Možná to tušili i ostatní, jen prostě... nestihli utéct.

Nejsou tu těla. Vypadá to, jako by tu nikdy nikdo nebydlel, jako by tyto domy, tyto domovy, byly teprve přichystané k obydlení. Všichni tady zemřeli. Přesně podle předpovědi. Pryč jsou dospělí, pryč jsou děti, pryč jsou oslavy a rozhovory a vzpomínky. Tahle vesnice je hrobem. Všem jejím obyvatelům bylo souzeno během těch několika týdnů zmizet neznámo kam. Tedy až na jednoho.

Adéla se vrací do svého starého domu. Prochází salómem, kde se svými přáteli hrávala karty. Vychází po schodech, na kterých tehdy uklouzla a zlomila si kotník. Jde chodbou, ve které jsou vyvěšené všechny její fotky, všechny vzpomínky. Lehá si do své staré postele.

19:00. Z místního kostela se vynořuje dav lidí. Po měsíční bohoslužbě jsou unavení, vydávají se rovnou domů. Smějí se a vtipkují, přejí si dobrou noc. Jako by se nic nestalo.

Adéla tady už ale není.

Ema Tillová (kvinta)

Ilustrace: Linda Jechová (kvinta)

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

„Nechodte do DISTRIKT7.“

„Co si nezatáhneš,
to ti neodpadne.“

„Víc se bavte napříč třídami.“

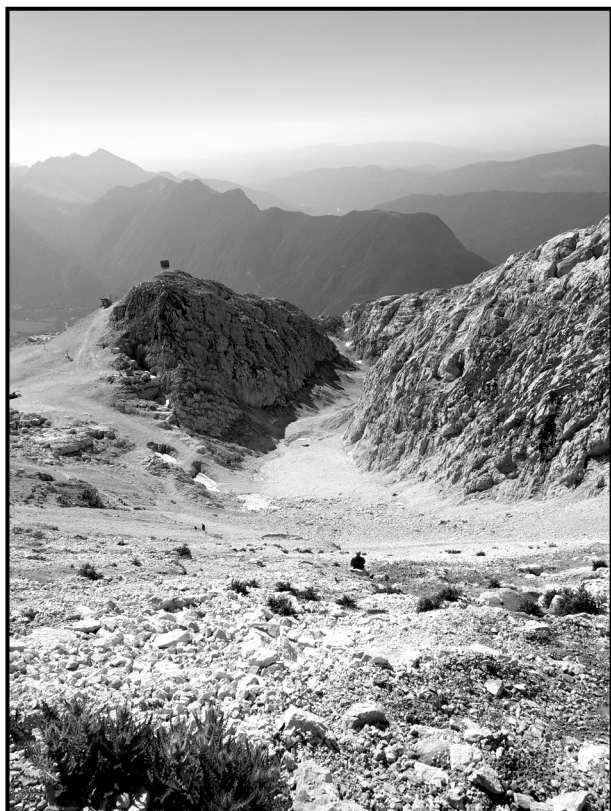
RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

Pod dohledem Julia Kugyho

V půl deváté ráno jsme na dolní stanici kultovní kabinkové lanovky ze slovinského Bovce pod horu Kanin skoro sami. Dřevěno-železnou budovou se nese rocková hudba prolínající se s rykem stroje, jenž nás za chvíli vynese o skoro dva výškové kilometry vzhůru. Pořízek v nátělníku nás pouští na nástupiště, a jakmile se obratně vyhneme gondole, kterou jeho kolega zrovna tlačí z garáže, soukáme se do nám určené čtyřmístné kabinky. Dveře se s prásknutím automaticky zavírají a po několika sekundách se za patřičného lomozu dostáváme na trať. Pod námi mečí a cinká stádečko koz, všude kolem je hustá zeleň a vysoko nad námi se tyčí skalnaté vrcholy Julských Alp.

Zdejší *krožno-kabinska žičnica*, jak tady říkají oběžné kabinkové lanovce, není kultovní jen tak pro nic za nic. Jezdí už padesát let, překonává převýšení 1773 metrů, na své bezmála šestikilometrové trase vás provede hned několika vegetačními pásmy i dvěma mezistanicemi a jízda s ní je velkým zážitkem i pro ty, kterým jinak lanovky nic neříkají.

Vystupujeme ve 2209 metrech nad mořem.

Výhled zpod okna pod Prestreljenikem

Lanovka z Bovce pod Kanin

Tatam je všeobjímající zeleň, teď jsou kolem pouze špičaté vrcholy a kamení, kam jen oko dohlédne. Stoupáme vysokohorskou pustinou ke skalnímu oknu v hoře Prestreljenik. „Oblíbený turistický cíl,“ píše se v průvodcích – kdo ale čeká širokou asfaltku a maminčky s kočárky, bude šokován. Posledních pár metrů lezu po příkré skále za pomoci fixního lana a oddechnu si, když se konečně dobatolím do okna, kde si mohu odpočinout u překrásného výhledu na slovinskou i italskou stranu hřebene.

Lanovkou se obvykle jezdí i zpátky. My jsme ale rozhodnutí pro pěší návrat. Jdeme po úboční stezce, přecházíme sněhové pole a po neustále se drolicích kamenech se pomalu dostáváme do hraničního sedla Prevala, kde potkáváme četné italské výletníky přicházející od Sella Nevey. Pak ale stáčíme své kroky doprava, do doliny Krnica, a začínáme nejdelší část sestupu. Za těch několik hodin potkáme jen pár zdatných horalů supících v protisměru, jinak jdeme sami a užíváme si tu nádhru – v opuštěném horském údolí se nejdřív objevuje tráva, potom květiny a kolem salaše Planina Krnica i

stromy, se snižující se nadmořskou výškou čím dál mohutnější. Za to jsme moc rádi, chrání nás totiž před spalujícím sluncem, které má tady na jihu slušnou sílu. Není divu, že se servírka v jedné z boveckých restaurací, kam se dotrmácíme po několikahodinovém pochodu, zdráhá předložit účet a domnívá se, že je na něm chyba – tolik jsme toho přece vypít nemohli!

Nedá mi to a o pár dní později, zatímco zbytek skupiny míří k údolnímu vodopádu, sám opět nasedám na lanovku a vyrážím k vrcholům. Znovu tentýž zábavný půlhodinový výjezd kabinkou, znovu krásné výhledy a znovu stojím pod ostrým hřebem. Mým cílem je tentokrát samotná hora Prestreljenik tyčící se jako skalní pyramida přímo nad horní stanicí lanovky. Zabere mi ale dobrou třičtvrtěhodinu, než se tam propracuji. Bojuji nejen s příkrým stoupáním, ale i s vlastní hlavou – užoučká stezka se vine přímo nad děsivě hlubokým srázem do Itálie. Když mi však pár desítek metrů pod vrcholem procházející české duo sdělí, že už jsem skoro tam, dodám si odvahy a brzy stojím na téměř dvouapůltisícovém vrcholku. Stojí to za to, výhledy jsou opět epochální, vidím až k Jadranu. Mimochodem, onen český pár nebyl zdaleka poslední, který jsem za ten týden potkal: už při sestupu z Prestreljeniku jiná dvojice odpovídá na můj pozdrav moravským *zdaréc*.

Ještě několik stránek bych mohl popsat zážitky ze západního Slovinska. Podél průzračně čisté říčky Soče jsme došli až k jejímu zářivě modrému prameni; vyjeli jsme po vojenské silnici pod horu Mangart; zápolili jsme s občas legrační slovinštinou; na spiklenecké doporučení nejmenované čišnice jsme objevili dobře skryté jezířko vhodné ke koupání; prolezli jsme četné místní pevnosti a další památky na první světovou válku; a poznali jsme, že když Slovinci nějakou cestu označí jako lehký půlhodino-

Prestreljenik – vrchol

vý výšlap, máme si na ni vyhradit alespoň půl dne a vzít si na to bytelné pohorky.

Ve finále jsme se nedivili, že místní superstar Juliu Kugyovi (1858–1944) učarovaly Julské Alpy do té míry, že se v podstatě vykašlal na zářnou právnickou kariéru a zasvětil svůj život právě jim. (Jedna z jeho knih, *Ze života horolezce*, byla přeložena i do češtiny.) V údolí Soče má velkou sochu, která hledí k horským štítům s podobným obdivem jako my.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

trasu túry ke skalnímu oknu a následně dolinou Krnica do Bovce naleznete zde:
<https://mapy.cz/s/lotupedata>

Výhled z vrcholu Prestreljeniku

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

„Dělejte, co vás baví, angažujte se mimo PORG, protože většina věcí, co tady děláte, vám bude po maturitě k ničemu, proto začněte už teď, aby, až vylezete ze školy, jste věděli, co vás baví.“

„Neotravujte oktávány hloupými otázkami, když čekají na jídlo.“

„Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až tě PORG přestane bavit.“

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

Tradiční turnaje i jeden nový

V čísle 80 jsem psal o turnajích, které v té době ve škole probíhaly. Mezi ně patřil historicky první mezitřídní LPGA Cup, další edice OLAFu a také pravděpodobně první šachový turnaj na libeňském PORGu. Posledně jmenovaná soutěž bohužel nebyla dokončena, ale předchozí dvě se dočkaly napínavého vyvrcholení.

LPGA Cup měl nejprve 30. května na programu zápas o 3. místo mezi letošní kvartou a septimou. Ten po výhrách Samka Probst a Kuby Šídy ve dvouhře ovládl mladší z ročníků. O dva, respektive tři dny později následovalo finále, které podle očekávání obstaraly letošní oktáva a tercie. Po úvodním dni byl stav vyrovnaný 1:1 – ve svých utkáních nezklamali Adam Tran a Lukáš Martinek. Na začátku druhého dne se po čtyřhře ujala vedení oktáva, kdy zvítězil autor tohoto textu spolu se Šimonem Šenkem. Nový prestižní pohár však nakonec vybojovali terciáni díky triumfu Patrika Semotana ve dvouhře a výhře Lukáše a Kuby Černovického v rozhodujícím deblu. První edice turnaje se velmi podařila, a jistě na ni v příštích letech naváží další ročníky.

Druhá loňská edice OLAFu, a to především její play-off, byla velmi poznamenána absencemi jednotlivých hráčů a školními akcemi nejčastěji v podobě třídních výletů. I tak se ale dočkala rozuzlení. Nejprve se ve středu 15. června v souboji o 3. místo utkaly týmy InSTant pReSlnk88 a Dědina Brno. Z velké části kvůli experimentálnímu stylu hry dvojice Kryštof Kasha, Adam Tran se z nejtěsnějšího možného triumfu (10:9 v rozhodujícím setu) radovali letošní sekundáni, konkrétně Lukáš Stanovský a Kuba Pešl. O den později bylo na programu finále mezi manšafy Коля, где лопата (autor tohoto textu a Michal Janočko) a FC Kyblík (letošní septimáni Franta Arnot a Tom Suchomel). I přes debakl, který jim oktavánští obhájci titulu ušetrčili v prostředním setu, zvítězili po vynikajícím výkonu ve zbývajících částech utkání Franta s Tomem.

LPGA i OLAF samozřejmě probíhají také letos. Dvanáctá edice ping-pongového turnaje byla letos Studentským parlamentem vypsána už na začátku září, což umožnilo relativně rychlý průběh

turnaje. Přihlásilo se 41 lidí, kteří museli v úvodu samozřejmě absolvovat boje ve skupinách. Ty se završily 7. října, přičemž postoupili všichni hlavní favorité. O překvapení ale není nouze v play-off, jež k 11. listopadu, kdy byl tento text napsán, dospělo do semifinálové fáze. Již teď je jisté, že se porgánská veřejnost dočká nového vítěze LPGA. Ve čtvrtfinále totiž vypadl jak Patrik Semotan, dvojnásobný obhájce titulu, tak autor tohoto textu, který se v minulosti z triumfu rovněž radoval dvakrát. Jejich přemožitele – terciána Lukáše Martinka, respektive septimána Adama Kobuleje – v semifinále doplní Kuba Šída z kvarty, jenž bude hrát proti Lukášovi, a septimán Matěj Sedláček, který se o finále utká se svým spolužákem. Jakmile budete číst tento článek, bude už jasné, kdo se poprvé v kariéře stal vítězem prestižního turnaje.

Co se týče OLAFu, ten tradičně nepostupuje tak rychle, ale pod vedením kvintána Ádáma Sátora již byly vypsány skupiny. Přihlášených je 16 mužstev, ideálním způsobem rozdělených po čtyřech. Ve skupinové fázi se dosud odehrály jenom dva zápasy, takže z aktuální formy příliš usuzovat nelze, mezi favority ovšem jednoznačně patří vítězové a finalisté loňských edic, tedy týmy Коля, где лопата, FC Kyblík a InSTant pReSlnk88. Mezi černé koně patří Areloch (oktaváni Šimon Choleva a Dominik Kučera) nebo Ty z první řady uprostřed (Tonda Drlík a Ondra Medek z kvinty). Není jasné, v jaké fázi bude turnaj v okamžiku vydání textu, je ale velice pravděpodobné, že mezitím ještě neskončí.

Přirůstkem do řad turnajů na PORGu je ŠPEC – tedy souboje ve spikeballu. Tento sport se letos ve škole stal velmi populárním, což dokazuje i hojná účast 25 týmů v začínajícím turnaji. Ten neorganizuje Studentský parlament, nýbrž Filip Krtek a Dominik Šíma v rámci cyklu Septima vás baví. Uvidíme, jak se spikeballu bude ve škole nadále dařit, je každopádně určitě pozitivní, že se mezi těmi oblíbenými objevil ještě jeden sport.

Daniel Mitrofanov (oktáva)

ANTIPERLE

Opravdu si myslíte, že víte, co se děje za dveřmi libeňské sborovny? Jaká dramata dennodenně probíhají mezi vysokými regály narvanými knihami? Naši špioni strávili několik dlouhých týdnů převlečení za gauč v místnosti, kam je studentům vstup přísně zapovězen, aby konečně odhalili pravdu. Tedy, přímo pravda to není, ale mohla by být!

Boreczech & Boreczech

FB: Nesprávné citáty z Libně

Výšková: Hele, tady píšou, že lidi jedí banány víc než opice.

Švejnová: (dojídajíc banán)
To by sedělo, už ani nepamatuju, kdy jsem naposledy jedla opici.

Arnot: Nikdy nechodím pozdě, vy všichni jste všude nechutně brzo.

Fišerová: Ani nevím, jak se teď cítím.

Hillová: Zkus to nějak vyjádřit.

Fišerová: (šíleně ječí)

Výšková: Když budete mít nějaké návrhy, můžete je dát tady do této krabice.

Janichová: Ale to je odpadkový koš!

Výšková: Přesně tak.

Roleček: Nechodím do skákacích hradů, protože se bojím skákacího Drákuly.

Výšková: Pamatuješ si něco z toho, jak tě tuhle někdo pobodal?

Arnot: Jen jízdu záchrankou...

Výšková: Nejel jsi záchrankou, vezla jsem tě autem.

Arnot: Tak proč jsem slyšel sirény?

Výšková: To byl Martin.

Valášek: Báł jsem se o tebe.

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

„Nezabývejte se všemi předměty,
ale soustřeďte se na to,
co je důležité.“

„Jak pravil moudrý muž Platón,
hloupý člověk se snaží zabít tu
část sebe, která je cringe,
moudrý tu, co cringuje.“

RUBRIKA: OKTAVÁNSKÁ MOUDRA

Jen kozel neče PORGAZÍNI

Jsem divná, ale proč být normální?

Na začátku školního roku k nám do kvarty nastoupila nová spolužačka, Eliška Slámová. Má sestru v septimě, takže PORG jí nebyl úplně cizí.

Co tě přivedlo na PORG? Pomohla ti s výběrem ségra?

Rodiče dostali e-mail, že se tady uvolnilo místo, tak jsem si řekla, proč to nezkusit. Můj předešlý gympl se pomalu rozpadal, takže jsem ráda, že jsem se sem dostala. Ségra byla taky ráda, těšila se třeba na to, že spolu budeme na fotce sourozenců v časopisu ze ŠVP.

Na jaké gymnázium jsi chodila?

Chodila jsem na gymnázium Thomase Manna (GTM).

Čím se nejvíce liší PORG od minulého gymnázia? Splnil tvá očekávání?

Všichni se tady znají napříč ročníky. Na GTM jsme byli většinu času zavření ve třídě, takže se většina z nás navzájem moc neznala. Tady se navzájem zná skoro celá škola.

Taky bych řekla, že je velký rozdíl v přístupu profesorů. Jsou přívětivější, vykaží nám a je celkově jiný. Ještě mě překvapilo to, že tady nezvoní. To jsem vůbec nečekala.

Jak zatím zvládáš malé maturity?

Zatím moc ne, hlavně chemii.

Co je zatím tvůj nejoblíbenější předmět?

Neřekla bych, že mám úplně nejoblíbenější předmět, ale nejvíc v pohodě je asi výtvarka nebo zeměpis.

Co ráda děláš ve volném čase?

Ráda hraju beachvolejbal, který hraju s kamarádkami z minulé školy, nebo se ráda dívám na filmy a seriály.

Doporučila bys nějaký film nebo seriál?

Můj oblíbený film je Dr. House a ze seriálů mám ráda třeba Outer Banks nebo Stranger Things.

Co bys o sobě zkráceně řekla těm, kteří tě moc neznají?

Jsem divná, ale proč být normální?

Lea Kaslová (kvarta)

Chemie

Když pohlédnu na tabulku,
vyskočí mi oči z důlků.

Zásady a kyseliny,
sbíhají se mi na ně sliny.

Učím-li se redox děje,
táta se mi tiše směje.

A reakce výměnné?
Nejsou zrovna pro mě, ne!

Jde mi z toho hlava kolem,
poleju se acetonem.

Chemii se nevzdám ale,
naději neztrácím dále!

Až dopíšu teorie,
upadnu do agónie.

Eliška Palušová

(kvarta)

Rapid

Víme, že nikdo nechce a skoro už ani neumí číst, takže jako Rapid nepíšeme články – vše můžete zjistit z instagramu @rapidliben. Když vyřešíte křížovku, zajděte za Adamem Tranem (IIXXXL.) a ten vám dá předmět, co je v tajence.

TAJENKA

Nejzranitelnější část těla Šimona Šenka?

Jméno ligy, ve které hrajeme?

Zelená je tráva, fotbal to je hra a ten ... (?) kulatý, věc je zálučná.

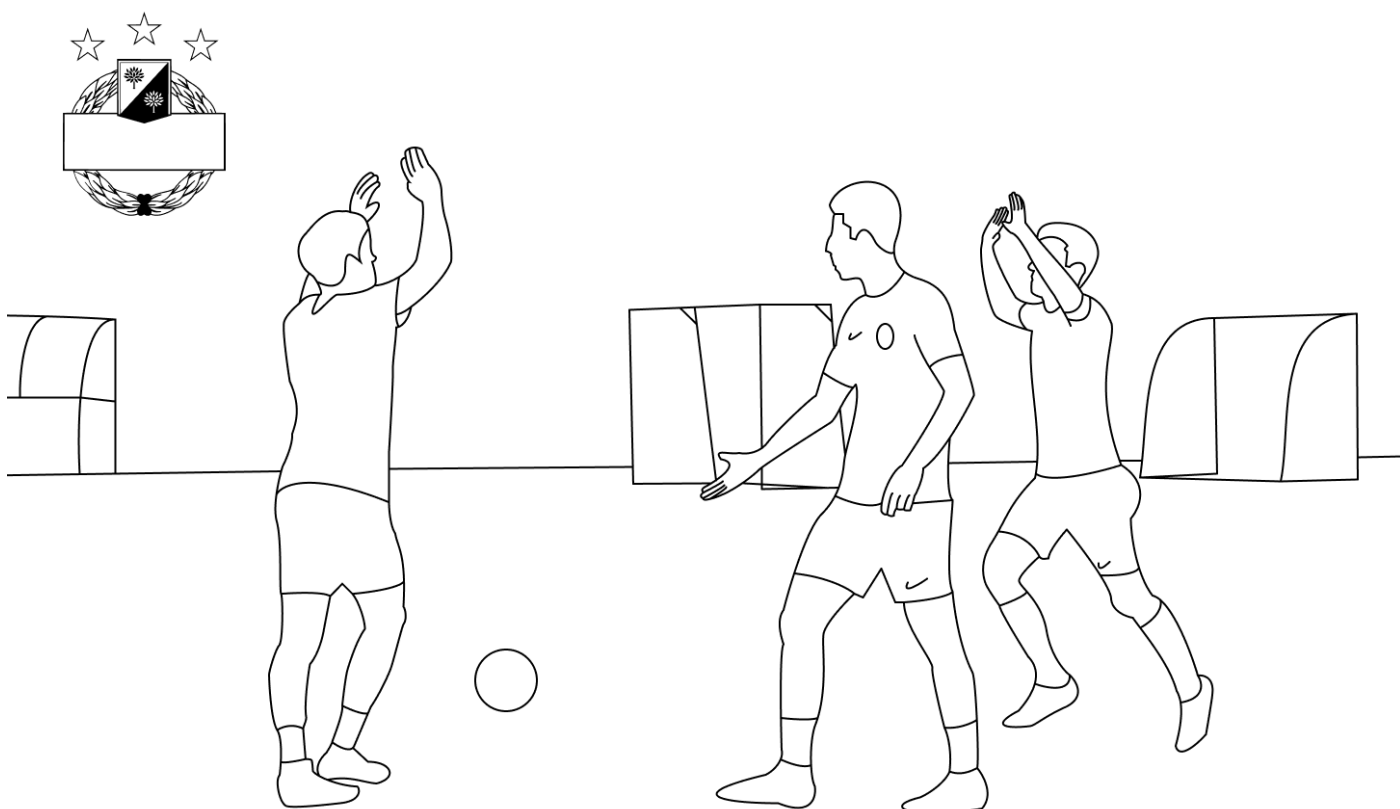
Foneticky příjmení kapitána?

Počet hráčů Rapidu momentálně na PORGu? (slovy)

Půjdu na další zápas Rapidu?

Kdo vstřelil historicky první gól? (příjmení)

Kdo hrál na Mistrovství světa ve florbalu? (příjmení)

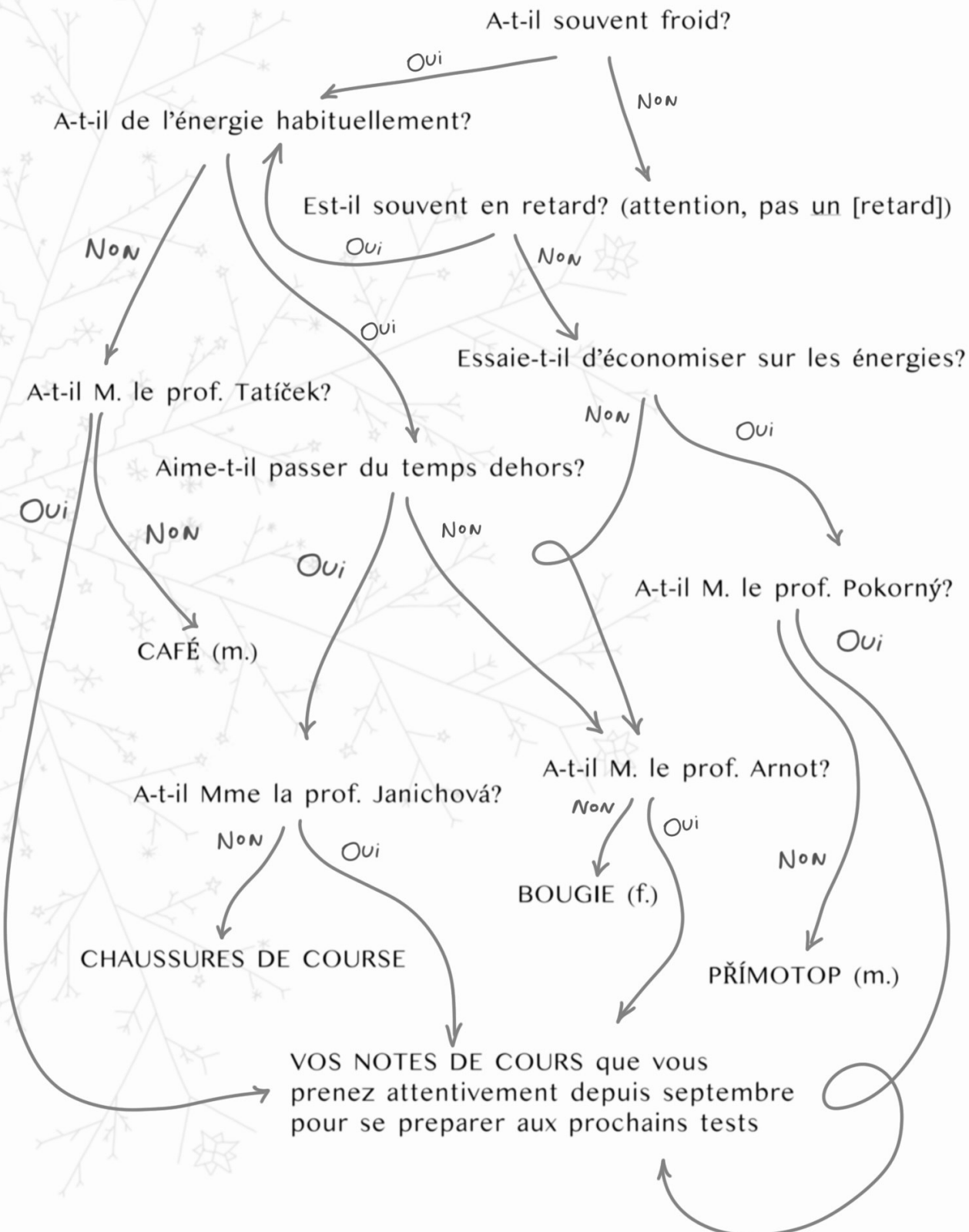

Die Deutsche Seite

La page française

Le meilleur cadeau de Noël pour votre camarade d'école <3

PERLY SVINÍ(M)

Janichová

(před rozděním malé maturity z chemie)

MJ: Pokud to neuděláte, utrhnu vám uši a poleju vás silnou kyselinou. Pak vás budu neutralizovat koncentrovaným louhem. Zapíchnu do vás elektrody a pustím do vás proud.

MJ: Pokud nám to situace dovolí, tak pojedeme do sklárny, už jsme tam 3 roky nebyli... Snad nezkrachují.

MJ: To si tam napište s rezervou, do toho sešitu, chachacha si k tomu prvku napište!

Rufr

PR: Do you want to continue your acting career?

Student: No.

PR: Yes, you do, but you don't know about it yet.

PR: How many dogs do you have at home? None. Because you've killed them all.

Tatíček

PT: To, co tady máte, není pracoviště, ale spíš prasoviště!

PT: Projevy Andreje Babiše jsou ukázkovým příkladem anakolutu – vyšinutí z větné stavby.

PT (dělá si pořádek v účtech): Kupte si za tu stovku něco hodnotného, třeba knížku. Jestli to bude něco nevhodného, třeba o předmanželském sexu, tak ať to hlavně není napsáno na účtence.

PT: Nakopal vás už někdo na PORGu do zadku?

Žytek

JŽ: Ale tak nebudeme házet flintu do Žytka.

Arnot

(o tom, kde se ve středověku rylo ručně)

MA: Leda tak v nějakých hodně chudejch krajinách, to bude ted'ka v Rusku...

MA: Pohrobek znamená, že se narodil po smrti otce. No, po smrti matky to jde dost blbě.

(o Jiřím z Poděbrad bojujícím v bitvě u Lipan)

MA: To mu bylo 14 let. To je tercie? Sekunda? Tak vemte Erika Rösslera ze sekundy, dejte mu do ruky meč a pošlete ho do Mariupolu.

MA: Máte někdo fixu? Franta měl.

FP: Já jsem měl jednu...

MA: ...a tu jsem ukrad.

MA: Mor nebo Turci, to je jedno.

Huliciusová

AH: Muži jsou taky lidi.

AH: Jednou jsem se byla projít s kamarádkou a jejím chlapečkem, který se sice už naučil mluvit, ale pořád některá slova slušně komolil. A viděl psa a trochu takhle zkomolil název toho plemene a já pokaždé, když ho teď vidím, se musím hrozně soustředit, abych to řekla správně. Byl to... dobrman.

KK: Dobrpes?

AH: Domrdan.

AH: Asi vás za to ubezživotím.

Speciální poděkování

Elišce Palušové za nový vzhled PEREL SVINÍ(M)

Pokorný

JP: Co jsem to řekl? Úplnou blbost, co?

JP: *(ukazuje na plátno)* Co je tohle za jezero?
... Já vím, že se vám nechce hovořit. Mně se taky nechce hovořit. Ale musím.

Kubcová

LK: No, netopýři jsou chráněný... To mi připomíná, že mám jednoho usušeného dole, já vám ho přinesu.

Hudson

DH: I'm not a meth connoisseur.

DH: Eat the rich, why not?

Fabián

TF: Oba jsou ženatí, nebo svobodní.
ED: Co když jsou mužatí?

TF: Tak si třeba budete chtít postavit podstavec na sochu. Kolik k tomu potřebujete míchaček?

LJ: Co je to za jednotky?!

Valášek

MV *(o obraze svatého Prokopa)*: Tento obrázek nám nic neprozrazuje, ten jsem si jenom otevřel, protože se mi líbí.

MV: Já mám totiž hrozně citlivej zadek.

MV: V kvartě už vás vyhodit nemůžeme. I kdybyste se taky ufetovala ... *(dlouhý smích ve třídě)* tak zavoláme pantátu, aby si vás odvezl sanitkou a zítra pak sem stejně přijdete.

MV: Tak jestli máte těch perníčků 12, je to výborný, protože to rozdělíte na třetiny a přesně to pro 26 lidí vyjde.

MV: ...vyoknění... *(namísto defenestrace)*

Fišerová

(vešla do kvinty)

KF: Dobrý den, velcí lidé.

KF: A abyste měli něco ode mě, přinesla jsem vám sešity. Víte, že ten jediný správný je ten modrý, ale je mi jasné, že někdo může chtít ten zelený. Když chce někdo malé bezvýznamné mínus...

(máme KF na supl)

KF: ... tak třeba vy, Prokope.

PD: Vy mě znáte?

KF: Ano.

KF: Kalkulačka – můj nejlepší kamarád... teda až po p. p. Hillový.

(o dávání materiálů k MM)

KF: Já jsem to nikdy nedělala, ale teď ty poslední třídy se jako učí, to se nikdy nedělalo.

KF: Štěpáne, jestli jste si mě chtěl vyfotit, tak jste to nemusel skrývat za BeReal.

Roleček

AR: Ateista je člověk, kterého bozi opustili, čili je v průseru.

AR: No a jak často říkáme: *(začne mluvit v sanskrtu)*

AR: Staré turecké přísloví říká: „Student kouká do mobilu a svět padá do zkázy.“

AR: Představte si, že se vzbouří Korábani a začnou útočit na PORG. Teď bude mít paní Výšková filozofické dilema, zda na ně třeba házet lavice a tím je zabít, nebo jim obětovat nevinné Porgány.

AR: Třeba se nad námi nebesa slituji a na tři dny vypadne internet.

Nějaký sextán (ŠK asi): A vy máte jako jen tak v kabinetě knihy ze 16. století?

AR: Ne, já je mám srovnané na stole.

Liebesbrief

Cítím se živá, jen když umírám,
cítím se klidná, jen když usínám.
Necítím se prázdně, jen když se mě
dotýkáš,
necítíš se prázdně, jen když prášky
polykáš.

Líbej dál má rudá ústa,
ať mi má hlava nepřijde tak pustá.
Poběž se mnou bezesnou nocí,
naši démoni už nás nebudou mít
v moci.
Zářivé svítící neony
zaplaší všechny naše demony.

Majda Formánková (septima)

Porgazeen 81, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Berta Bašta, Antonín Drlík, Johana Cibulová, Majda Formánková, Klára Jánošíková, Lea Kaslová, Marie Kolísková, Julie Kozmíková, Daniel Mitrofanov, Julie Nádaská, Eliška Palušová, (u_u), Mikuláš Peroutka, Anežka Julia Peimer, Ana Rudić, Sofie Slezáková, Emma Štorková, Ema Tillová, Adam Tran, Tatiana Vlčková, Vojtěch Voska, Eliška Vystavělová (+ sborovna: P. V. Šumlíř)

Sběrači perel: Berta Bašta, Antonín Drlík, Michal Janočko, Lída Procházková, Tatiana Vlčková, Vojtěch Voska

Ilustrace: Vladimír Blažek, Linda Jechová, Julie Maříková, Eliška Palušová, Valentýna Páníková, Lucie Slámová, Barbora Valeriánová, Rebeka Zábranská

Fotografie: Vojtěch Voska

Titulní strana: Linda Jechová

Šéfredaktorka: Julie Kozmíková

Sazba a grafická úprava: (u_u)

Korektura: Rebeka Zábranská

Propagace: Andy Poláková, Vojtěch Voska

Náš ajťák poradce: Michal Janočko

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: kozmikova@julie@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Cena: 40 Kč

Porgazeen 81 vyšel v prosinci 2022 v nákladu 170 výtisků.